

HELEEN

De vrolijke klas van meester Landstra

DE VROLIJKE KLAS
VAN MEESTER ZANDSTRA

DOOR

HELEEN

✱

ILLUSTRATIES VAN S. PENNINK

✱

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

EEN NIEUW KIND IN DE KLAS

Schrieten op tafel!"

Klop, klop.

"Alle handen komen zonder schrift weer boven de bank, alle gebogen hoofden richten zich op en alle ogen gaan nieuwsgierig naar de deur.

"Ja," roept meester Zandstra.

De deur gaat open en op de drempel staat mijnheer Jurgens, het hoofd van de school, met een meisje naast zich.

"Meester Zandstra, ik kom u een nieuwe leerlinge brengen. Dit is Reneetje Gravensteyn. Ik heb een uurtje met haar gewerkt en geloof, dat ze in uw klas thuis hoort. Hebt u een plaatsje voor haar?"

"Ja zeker heb ik een plaatsje voor haar, mijnheer. Kom binnen, jonge dame, dan zullen we eens zien."

Meester Zandstra steekt z'n hand uit en 't meisje komt aarzelend dichterbij. Mijnheer Jurgens sluit de deur achter zich.

"Ben jij misschien een dochttertje van onze nieuwe dokter?" helpt de meester haar op weg.

"Ja," knikt het meisje.

"Fijn dat je bij ons in de klas komt! Vinden jullie dat ook niet?" vraagt de meester.

"Nou, fijn!" wordt er geroepen door de meisjes, die hun halzen rekken om het nieuwe kind beter te kun-

nen zien. De jongens zijn er tamelijk onverschillig onder.

„Hoe zei mijnheer Jurgens, dat je heet?”

„Reneetje Gravensteyn, mijnheer.”

„Laten we eens kijken of er een goed plaatsje voor je is, Reneetje.”

„Wacht, je kunt voorlopig wel naast Reintje Steenbeek zitten. Kijk eens of er nog bezittingen van Mies de Groot in haar kastje liggen, Reintje.”

Reintje Steenbeek, die alleen in een bank zit, duikt even weg.

„Ja meester, haar school-étui, haar atlas, drie schriften en een boek.”

„Geef maar hier dat zaakje, dan zullen we 't netjes opbergen tot Miesje terugkomt. Ga jij nu maar naast Reintje zitten, Reneetje, dan gaan we verder. Schriften op tafel.”

Een beetje schuw is Reneetje naast Reintje in de bank geschoven. Ze voelt zich niets plezierig tussen al die vreemde kinderen, die zo *kijken*.

Meester Zandstra brengt haar een nieuw schrift.

„Ziezo,” zegt hij, „nu kun je ook meedoen.”

Hij moet eens even lachen, die vrolijke meester Zandstra, om de kleurige vlinder, die daar opeens in z'n klas is neergestreken, maar dat vlindertje schijnt het lang niet leuk te vinden. „'t Zal wel wennen,” denkt hij.

IJverig zit de klas te werken. Reneetje Gravensteyn doet erg haar best. Langzaam en keurig netjes komen de zinnen één voor één in haar schrift.

„Hoe ver zou Reintje zijn?” Even kijkt ze opzij. O, wat is die al ver. Ze heeft al bijna een blad vol!

Nu kijkt Reintje ook. Ze lacht tegen haar. Haastig draait Reneetje haar hoofd weer recht. Zou Reintje nu denken, dat ze wou afkijken? Wat duurt zo'n morgen lang en ze kwam toch pas om tien uur binnen.

„Schriften sluiten, we gaan een kwartiertje naar buiten,” rijmt de meester opeens.

Reneetje schrikt. Ze heeft haar les nog niet af. Zou dat erg zijn?

„Had je 'm af?” vraagt Reintje als ze samen naar buiten stappen.

„Nee,” schudt Reneetje.

„Ik wel, maar 't geeft niet, hoor! De meesten waren nog niet klaar.”

Op de speelplaats komen alle meisjes om Reneetje heen staan, allemaal willen ze wat weten, ze praten allemaal gelijk.

„Heet je echt Reneetje, of is dat zó maar een naam?”

„Och, kind, 't is natuurlijk zó maar een naam, wie heet er nou zo gek!”

„Zeg nou eens wat,” dringt het meisje aan, dat achter haar zit. „Heet je nou Reneetje, ja of nee?”

„Eigenlijk is het Renee.”

„Heette je grootmoeder dan ook zo?”

„Nee.”

„Heet je dan niet naar je grootmoeder?”

„Nee.”

„Ben je dan niet de oudste thuis?”

„Ik heb geen broertjes of zusjes.”

„O! en heet je dan niet eens naar je grootmoeder? Nou, dat is schande, hoor, je *moet* naar je grootmoeder heten, dat *hoort!*”

„Wat heb je een mooie jurk aan,” begint een ander. „Is dat je Zondagse, mocht je die aan omdat je voor 't eerst kwam?”

Reneetje schudt weer haar hoofd. Ze weet zich geen raad tussen al die rare kinderen.

Cor Feenstra, die achter haar zit, heeft haar pofmouwtje beetgepakt.

„'t Is maar gewoon katoen, niks bizonders,” zegt ze tegen de anderen.

„Zeg, heb je altijd zulke grote strikken in je haar?” vraagt ze verder. „Opschepperig, hoor!”

„Bah, doe toch niet zo vervelend,” komt Reintje tussenbeide, „laten we liever gaan spelen. Weet jij een spelletje, Reneetje?”

Opeens staat meester Zandstra midden tussen de meisjes. „Ik weet een fijn spel!” zegt hij en haalt een lang touw uit z'n zak, waar een zandzakje aan is gebonden. Alle meisjes gaan nu in een wijde kring om hem heen staan en dan zwiert meester het touw rond en de meisjes moeten er over heen springen. Wie het zakje tegen z'n voeten krijgt is af. Dat wordt een vrolijk speelkwartier, en als het tijd is om naar binnen te gaan, loopt Bep ten Brink, de kleinste van de klas, voorop, want zij heeft gewonnen. Cor Feenstra kijkt kwaad, zij was 't allereerst af. Dat nieuwe kind had bijna gewonnen. Niks leuk zo'n vreemd kind in de klas. Waarom mocht die nou naast Reintje zitten? Reintje is vriendin met Mies en nou is Mies ziek. Zou je zien gebeuren, dat Reintje met die opschepperige Reneetje gaat, maar *dat* zou gemeen zijn.

Pats!

Cor springt van schrik een halve meter van haar bank.

„Wie 't ergste schrok zat 't hardst te suffen,” zegt meester Zandstra doodkalm en legt de liniaal, waarmee hij op de lessenaar sloeg, weg. Reneetje moet even lachen. Ze had de schrikschok van Cor in haar rug gevoeld. Kijk, Reintje zit met haar hand voor de mond te schudden van 't lachen, die had het dus ook gemerkt.

Reneetje moet nu voor 't bord komen om een som te maken. O, nu kijken alle kinderen weer zo! Ze voelt al die ogen in haar rug prikken. En die nare som wil helemaal niet.

„Hoe heb ik 't nu?” vraagt de meester. „Ik weet zeker, dat je 't best kunt. Geef eens hier dat krijtje. Kijk,” en hij doet het nog eens voor. „Ziezo, nu jij!” En ja, dan gaat het opeens. Met grote duidelijke cijfers staat de som op 't bord.

„Flink zo, wie doet haar dat eens netjes na? Jij, Hein Bakker, kom dan maar eens hier.”

Reneetje gaat gauw weer zitten. O, wat heeft ze 't warm en wat vindt ze 't hier akelig.

Was het maar twaalf uur, was ze maar thuis.

Eindelijk is de morgen toch om, en loopt ze tussen de andere kinderen in naar buiten.

„Vond je 't leuk bij ons?” vraagt Reintje.

Maar Reneetje schudt het hoofd en rent hard weg. Verbluft kijkt Reintje haar na.

„Ze is veel te voornaam om met jou te lopen,” spot Cor, maar Reintje trekt haar schouders op. Cor heeft ook altijd wat op een ander te zeggen, natuurlijk is 't niks leuk voor Reneetje, als je niemand kent, als je zo helemaal *vreemd* bent.

Intussen is Reneetje naar huis gehold, waar vader en moeder haar al opwachten.

„En hoe heb je het gehad deze eerste morgen?” vraagt moeder.

„O, akelig, akelig,” snikt Reneetje. „Ze vonden m'n

naam gek, en je moet naar je grootmoeder heten, en m'n jurk is te mooi en ook te lelijk, en m'n strikken zijn te groot en.... en.... en 't zijn allemaal nare kinderen!"

„Ha, ha, ha!” Vader staat haar een beetje uit te lachen.

„Ik zie die arme, verlegen muis van ons al, tussen al die op- en aanmerkingen. En wat heb jij gezegd?”

„Niks.”

„Dat is ook niet veel, dan zullen die nare kinderen jou ook wel naar vinden.”

„Nee, vader, nu moet je haar niet plagen,” zegt moeder. „Ik begrijp best dat zo'n eerste morgen moeilijk is, maar als je die meisjes beter leert kennen, zul je zien, dat het best aardige kinderen zijn. 't Zijn meest boerenkinderen, met wie je nu op school bent. Ze zijn niet gewend aan zo'n Franse naam als jij hebt, en misschien is je jurk wat meer steeds dan de hunne, dat is voor deze meisjes vreemd, evengoed als zij vreemd zijn voor jou. Doe maar heel gewoon en vrolijk, dan zijn jullie gauw genoeg goede maatjes.” Reneetje zucht eens, moeder heeft gemakkelijk praten, denkt ze.

Maar dan pakt vader haar bij de schouders en kijkt haar in de ogen:

„Renee, grote dochter van me, luister! We hebben het geen van allen prettig op 't ogenblik. Moeder niet, omdat ze zo zwak is. Ze vindt het heel erg, dat we om haar buiten moesten gaan wonen en daardoor alles anders werd. Ik niet, omdat ik nu allemaal andere patiënten heb, die ik nog helemaal moet leren kennen en jij niet, omdat je nu op een nieuwe school moet wennen. Nu spreken we zo af: we klagen niet, maar doen alle drie ons best het hier zo prettig mogelijk te maken, gesnapt?”

„Ja, vader.”

„Fijn, dan gaan we voortaan zoeken, naar alles wat hier *wel* prettig is.”

„Mijnheer Zandstra was wel aardig.”

„Ha, daar is 't eerste zonnestraaltje al!”

„Ze zeggen allemaal „meester”.”

„Nou, dan zeg jij dat ook.”

„Maar als ik me dan vergis?”

„Geeft niks, 't went gauw genoeg.”

„En als ze me uitlachen, wat dan?”

„Och, malle meid, ze lachen je niet uit, dat verbeeld je je maar.”

Vader en moeder doen alles om Reneetje wat op te vrolijken, maar als ze, na de koffietafel, weer naar school moet, kijkt ze zo zielig, dat moeder haar eens even knuffelen moet en met een dikke zoen tot troost laat gaan.

Als Reneetje de deur uitkomt, staat Reintje op haar te wachten.

„Dag!” roept ze vrolijk. „Ik dacht dat je 't leuker zou vinden om samen te gaan, daarom kom ik je halen.”

Reneetjes gezicht klaart een beetje op. Fijn, nou hoeft ze tenminste niet alleen.

„Waar heb je vroeger gewoond?” vraagt Reintje.

„In Zaandam.”

„Daar helemaal? En waarom komen jullie dan nou hier?”

„Moeder is zo erg ziek geweest, en vader vindt het nodig voor moeder om bij de bossen te wonen.”

„Had je een vriendinnetje in Zaandam?”

„Ja, Mies van Marle, we waren precies even oud en op dezelfde dag jarig.”

„Wat gek, niks leuk zeker.”

„Wel leuk, ik.... ik.... ik vond het zo fijn daar.”

Reintje kijkt Reneetje eens aan.

„Ik weet wat, zullen *wij* nou vriendinnetjes zijn?”

Miesje de Groot is m'n eigenlijke vriendin, maar Mies is ziek, zullen wij nou *zolang* vriendin zijn?"

„Zou die Mies dat goed vinden?"

„Natuurlijk, maar als ze weer beter wordt, dan ga ik weer met Mies, hoor!"

Reneetje knikt. Dat is eerlijk natuurlijk, maar dan is *zij* weer alleen.

Toch is het fijn, dat ze nu tenminste één meisje kent. De middag gaat al vlugger voorbij dan de morgen en Reneetje voelt zich al een beetje minder eenzaam.

II

RENEETJE KRIJGT VRIENDINNEN

Zou er wel ergens anders op de wereld zo'n leuk plekje bestaan, als de winkel van mijnheer Steenbeek?

Reneetje Gravensteyn is nu al verschillende keren met Reintje mee naar huis geweest, en 't was er enig! Mevrouw Steenbeek was zo gewoon en zo hartelijk, en mijnheer zo vrolijk en grappig, maar 't allerleukst was toch de winkel. 't Is een boekwinkel, maar er worden ook sigaren en spelletjes en ansichten en potloden en nog veel meer verkocht. Als je binnenkomt, ruikt het er zo gezellig naar tabak en papier en 't is zo grappig om in een winkel *achter* de toonbank te mogen komen. Als er een kind komt om een ansicht te kopen, mag Reintje wel eens helpen. Dan zoekt ze, samen met de klant, soms wel een kwartier lang, naar de allermooiste kaart, en als die dan gevonden is, doet ze 'm netjes in een sigarenzakje en zegt: „Als je blijft, jonge juffrouw, nu krijg ik een dubbeltje van u.”

De eerste keer dat Reneetje het hoorde, moest ze zó lachen, want 't was een meisje van school waar Reintje zo tegen deed.

„Lach je daarom?” vroeg Reintje verontwaardigd,

„dat moet zo, hoor, nu was Bep een klant, en klanten moet je tevreden stellen door ze goed te bedienen en beleefd aan te spreken, begrijp je?”

Reneetje hoopte, dat ze ook eens een klant zou mogen bedienen, al zou ze het wel griezelig vinden. Maar 't allerleukste plekje van de winkel is de ruimte opzij onder de toonbank. Daar ligt veel papier, dat van grote pakken afgekomen is en later weer voor kleine pakjes kan dienen. Op dat papier kun je een fijn zitje maken. Niemand kan je daar zien en jij kunt alles horen wat er in de winkel gebeurt, en als je belooft, keurig netjes te zijn en het boek niet ver open te buigen, mag je wel eens een nieuw boek uit de grote, glazen boekenkast samen gaan lezen. Je zit dan, knus tegen elkaar aangedrukt, zo gezellig in je geheime hokje.

Nu, vanmiddag is er weer iets nieuws te beleven. De etalage moet veranderd worden. 't Gordijn voor de grote winkelruit is dicht en de etalage is helemaal leeg. Mijnheer is druk bezig nieuwe boeken uit te stallen. De meisjes mogen leuke spelletjes uitzoeken en de mooiste school-étui's en de aardigste kleurboeken en die komen dan ook in de etalage. Ze zijn zo in hun werk verdiept, dat ze niet eens merken dat Cor Feenstra binnengekomen is. Pas als mijnheer Steenbeek zegt: „En wat kom je vandaag uitzoeken, Cor?“, kijken ze op.

Cor moet alleen maar een pakje tabak voor haar vader hebben. Ze doet net of ze Reintje en Reneetje niet ziet. Maar Reintje komt dadelijk naar haar toe: „We hebben zulke enige spelletjes gekregen, wil je ze eens zien?”

„Ga jij maar liever naar Miesje, dan hier met dat strikkenkind te spelen,” zegt Cor, en stapt met haar neus in de wind de winkel uit.

Reintje en Reneetje krijgen allebei een kleur.

„Vervelende zeur,” bromt Reintje, „ze heeft tegenwoordig altijd wat.”

„En toch heeft die vervelende zeur een klein beetje gelijk,” zegt vader Steenbeek.

„Jullie hebben prachtig geholpen. Als jullie nu eens samen Miesje een poosje gezelschap gingen houden.”

„Hè, 't is nu juist zo gezellig en ik ben pas nog bij Mies geweest.”

Voor Reneetje is de pret er opeens af. 't Is net of ze iets lelijks heeft gedaan, net of ze niet aardig tegen dat zieke meisje was.

„Ik ga naar huis,” zegt ze, „ga jij dan maar naar Mies.

Reintje pruttelt een beetje tegen, maar tenslotte besluit ze, naar Mies te gaan. Reneetje gaat naar huis. Wat moet ze nu doen? 't Was juist zo leuk bij Reintje, ze waren al echt een beetje vriendinnetjes en nu weet ze opeens weer, dat Reintje bij *Miesje* hoort en *niet* bij haar. Met een sip gezicht komt ze thuis. Ze heeft nergens zin in.

Maar dan, opeens, is vader daar. „Heb je zin om mee te gaan op de motor, Renee?” vraagt vader.

„Ja, nou! moet u ver? Waar gaan we heen?”

„Stap op. We gaan een eind de hei op naar een zieke vrouw en op de terugweg moet ik nog even op de Beukenhof aan. Dat is een mooie boerderij, daar wonen een heleboel kinderen, dus kun je fijn een poosje spelen terwijl ik binnen ben. Zul je goed op de weg letten, want daar, op de Beukenhof, mag jij voortaan elke Woensdag verse eieren voor moeder halen.”

„Moet ik daar altijd alleen heen?” vraagt Reneetje benauwd.

„Ja, natuurlijk, een kind van tien jaar gaat toch zeker niet aan 't handje?”

Reneetje zucht eens. Alleen naar vreemde mensen gaan, vindt ze niks prettig.

't Ritje met vader is heerlijk, de warme lentewind strijkt zo lekker langs je wangen. 't Wachten, als vader binnen bij de zieke is, duurt haar niet te lang, er is genoeg te kijken. Tenslotte komen ze bij de Beukenhof. Er ligt een grote boomgaard voor. Langs een pad, met aan weerskanten hoge beuken, komen ze op het erf. De grote deuren naar de deel staan open en tegen een van die deuren leunt.... Cor Feenstra. Reneetje schrikt. Zou Cor hier wonen, o bah, wat naar, 't is net of die Cor haar altijd uitlacht. Als de dokter van de motor stapt, ziet Cor Reneetje ook. Gauw schiet ze naar binnen en roept: „Vader, daar is de dokter.”

Meteen komt boer Feenstra naar buiten en neemt de dokter mee. Cor is ook verdwenen, Reneetje staat heel alleen bij de lege hooiberg. Opeens schiet er een grote hond om de hoek van 't huis en komt met grote sprongen op Reneetje af, maar voor hij bij haar is, komt er ook een jongen te voorschijn. „Hier Del, hier, goed volk, hier!” roept hij. Gelukkig gehoorzaamt de hond direct.

„Schrok je?” vroeg hij.

Reneetje, die nog rood ziet van schrik, knikt.

„Wil je onze biggen eens zien?” vraagt hij en stapt naar de schuur.

Reneetje volgt hem, en dan staan er opeens wel vijf, zes kinderen om haar heen. Een klein kereltje klautert tegen 't hok op en gaat over de rand hangen.

„Kijk dan,” dringt hij aan.

Reneetje kijkt. O! wat enig! Daar beneden ziet ze een groot, dik varken met wel tien of twaalf kleine, rose biggetjes.

„Benne dat geen mooie, vette kalfjes?” vraagt een grote jongen.

Reneetje lacht. „Ik weet best dat 't biggen zijn,” zegt ze en gaat ook over de rand hangen om nog beter te

kunnen zien. De grote jongen doet een luikje open en pakt een biggetje beet, dat meteen hevig begint te gillen.

„Wil je 't eens vasthouden?” vraagt hij en houdt Reneetje het spartelende diertje voor. Ze springt achteruit. Nee, hoor, dat doet ze niet.

Cor, die er ook bij staat, schatert. „Bange stadsnuf,” scheldt ze.

„Wat zeg je daar?” vraagt de grote jongen. „Jij bent zelf nog al een heldin. Zou jij een big durven aanpakken als je er voor 't eerst een zag?”

„O, best. Wie is er nou bang voor een big,” doet Cor minachtend. Klaas zet het diertje weer bij de moeder. Hij kijkt eens spottend naar Cor en loopt dan naar de andere kant van de schuur. Meteen komt hij terug met zijn handen op z'n rug. Hij lacht een beetje geheimzinnig en dan opeens houdt hij een dode muis aan z'n staart omhoog, vlak voor Cor's gezicht. Cor gilt en holt hard weg. Klaas haar achterna, de deel over, het erf over, de boomgaard door en eindelijk rolt hij lachend in een hoop gras, vlak bij de schuur neer. „Nou zie je eens, hoe bang onze Cor is voor een klein beestje, moet ze nodig een grote mond over een ander hebben.” Hij knipoogt eens tegen Reneetje. Reneetje lacht terug. Leuke jongen is dat. Dan voelt ze een klein handje in de hare kruipen. Een hummel van een jaar of drie wil haar meetrekken. „Naar de katjes,” zegt ze. „O ja, we hebben katjes ook, kom eens kijken,” roepen een paar kinderen en klimmen tegen een laddertje op naar de hilt.¹⁾ „Hier hebben ze een nestje, kom maar.” Reneetje gaat mee en even later zit ze op een hoop hooi met twee heel kleine katjes op haar schoot. Zulke kleine snoesjes heeft ze nog *nooit* gezien.

¹⁾ een hilt is een kleine zolder boven de plaats waar 's winters de koeien staan.

„Hallo, waar zit je?” wordt er geroepen. „Ga je nog mee of blijf je liever hier?”

Voorzichtig zet Reneetje de poesjes neer en wil naar beneden gaan, maar hoe moet je zo'n laddertje weer af komen. Ze zet haar voet op de hoogste sport, net als op een trap, maar je kunt je nergens aan vasthouden, griezelig is dat.

„Dat moet je zo niet doen, maar zo,” zegt één van de meisjes en klautert vliegensvlug achterste voren van de ladder. „Nou jij,” roept ze van beneden. Even later staat Reneetje weer veilig op de begane grond.

„Och heden, och heden,” zegt de boerin, die naar de klauterpartij stond te kijken, „zie dat mooie jurkje nu eens aan!”

Reneetje kijkt naar haar jurk. Een paar flinke vuile strepen vertellen, dat ze met een boerderij heeft kennisgemaakt.

„Nou begrijp je meteen waarom boerenkinders niet zulke lichte jurken dragen,” zegt vrouw Feenstra.

„Wat zegt u er van, dokter, de moeders zouden anders wel elke dag moeten wassen en strijken.”

„Zo is het, vrouw Feenstra. Ik zal m'n vuilpoes maar weer meenemen, dan kan moeder haar opknappen.”

In een wip zit Reneetje weer achter op de motor!

„Plezier gehad?” vraagt vader.

„Ja, dat wel. Die Klaas is een leuke jongen, en de kleintjes vond ik ook leuk, maar Cor is vervelend.”

„Cor? Is dat het meisje dat bij je in de klas zit?”

„Ja, vader.”

„En waarom is die vervelend?”

„Och, ik weet het niet. Ze lacht me altijd uit. Ze noemt me „strikkenkind”.”

Vader lacht er om, die schijnt het helemaal niet erg te vinden. 't Is ook eigenlijk niet erg, maar toch. . . .

„Kijk eens, zie je daar die aardige boerderij met die grote bruine beuk er voor? Als je daar weer langs komt, moet je 't hek eens open doen en onder die beuk kijken, dan zul je wat zien.”

„Wat dan, vader?”

„Vertel ik je niet, moet je zelf maar gaan kijken!”

„Hè nee, vader, zeg het nou eens.”

„Vast niet, zelf gaan kijken.”

Reneetje is vreselijk nieuwsgierig. Thuis moet ze moeder alles vertellen, en aan 't eind vraagt ze:

„Weet u wat daar onder die bruine beuk is?”

„Ik niet,” zegt moeder. „Als ik jou was, ging ik morgen na schooltijd dadelijk kijken.”

„Is het niet raar, zo maar dat hek open te doen? Als die boer daar nou eens staat, wat moet ik dan zeggen?”

„Wel, dan zeg je: Vader zei, dat ik eens onder uw boom moest gaan kijken, nou dan vindt die boer het zeker wel goed.”

Reneetje trekt een benauwd gezicht, maar ze wil toch wel dolgraag weten wat er te zien is.

De volgende middag gaat ze dan ook op stap. De weg is makkelijk te vinden, op een afstand ziet ze de beuk al.

Nu staat ze voor het hek. Zou ze durven? Ze klautert op het hek, houdt er zich boven aan vast, misschien kan ze er overheen kijken.

Maar opeens schiet het hek los en zwaait ze mee naar binnen en komt terecht tegenover een meisje dat daar onder die boom op een ruststoel ligt. Dus *dat* bedoelde vader.

„Dag!” zegt het meisje. „Kom eens hier, wie ben je?” Renee stapt van het hek en komt aarzelend dichterbij.

„Ben je ziek?” vraagt ze.

„Ja, al een hele poos, ik moet buiten liggen van de nieuwe dokter, ik kan niet lopen.”

„Wat akelig,” zegt Reneetje. „Lig je de hele dag buiten?”

„Als 't mooi weer is wel. Blijf je een poosje bij me, ik verveel me zo. Wie ben je eigenlijk?”

„Reneetje Gravensteyn.”

„O, *dat* kind,” zegt het meisje en haar gezicht betreft helemaal.

„Dan zit jij op school op *mijn* plaats, naast Reintje en nou wil *jij* vriendinnetje met haar zijn, hè?”

Verwonderd luistert Reneetje.

Dit is Miesje de Groot, Reintjes zieke vriendinnetje, begrijpt ze.

„Helemaal niet waar, Miesje, heus niet, ik *speel* wel met Reintje, maar ik weet best dat ze *jour* vriendinnetje is.”

„Reintje komt nu veel minder bij me, en Cor zegt, dat ze altijd met jou loopt.”

Miesje kijkt echt *verdrietig*, ziet Reneetje.

Ze komt nog een stapje dichterbij.

„Reintje heeft pas nog gezegd, dat we maar vriendinnetjes zijn tot jij weer beter bent, hoor. En van meester Zandstra mocht ik ook maar *zo lang* op jouw plaats zitten.”

„Echt waar?” vraagt Miesje en kijkt al wat vriendelijker.

„Ja, maar dan ben ik weer alleen als jij beter bent.”

„Wou je dan dat ik ziek bleef?”

„O nee, nee hoor, ik hoop dat je gauw weer kunt lopen.”

„Ik ook.”

„Doet je been pijn?”

„Soms wel erg, vandaag gaat het nogal.”

„Zeg, Miesje, hoor eens.”

„Ja wat?”

„Vind je 't *erg* als ik met Reintje speel? Soms is het net of ik lelijk doe tegen jou, als ik bij haar ben, en dan heb ik geen plezier meer.”

Mies kijkt stil voor zich uit.

„Ik was er eigenlijk wel boos om,” zegt ze, „maar als Reintje toch *mijn* vriendinnetje blijft, dan is 't niet zo erg.”

„Hallo! Mies!” Dat is Reintje, die er aan komt hollen.

„Hé, Renee, ben jij ook hier? Waarom heb je niet gezegd, dat je naar Mies ging, dan hadden we samen kunnen gaan.”

„Ik wist niet dat ik naar Mies ging.”

„Wist je dat niet? Hé, wat een onzin, hoe kom je dan hier?”

Reneetje vertelt nu van haar nieuwsgierigheid.

De meisjes lachen. „Wat dacht je dat je zien zou?”

„Ik weet het niet, een mooie bloem of zo iets.”

„En toen zag je mij!”

„Ja, en wat toen?” vraagt Reintje.

Renee en Mies kijken elkaar eens aan. Dan vertelt Mies alles.

„Cor is een mispunt,” roept Reintje, „er is niks van waar, hoor Mies, maar ik weet wat, ik weet wat,” jubelt ze opeens.

„Weet je wat? We moesten met ons drieën vriendinnetjes worden, en dan komen we samen bij jou, en dan mag jij zeggen wat we spelen zullen, hè?”

„Ja, goed, dat doen we,” zegt Mies blij en Reneetje zegt: „Dan heb ik nu twee echte vriendinnen, fijn!”

„Wel wel, daar zit haast m'n halve klas bij elkaar, ik kan zo wel aan 't lesgeven beginnen.”

Daar staat meester Zandstra ook al.

„Dag, meester!”

„Dag, Mies, gaat het goed?”

„'t Gaat nog al, meester.”

„Hooft u eens, meester?” Reintje trekt hem aan z'n mouw.

„Hooft u eens, vindt u dat niet gemeen van Cor Feenstra?”

„Cor Feenstra? Die zie ik hier niet.”

„Nee, maar ze is zó gemeen. . . .”

Opeens heeft meester Zandstra z'n hand op Reintjes mond gelegd.

„Zie je die pomp daar, Reintje? Ga daar heen en spoel je mond eens flink uit met fris water, als je dan daarna nog wat te zeggen hebt, mag je 't doen, mars!” Verbluft kijken de meisjes de meester aan. Reintje blijft aarzelend staan.

„Vlug,” zegt meester en wijst naar de pomp.

Nu holt Reintje weg. Ze grijpt de zwengel van de pomp, een dikke straal water gulpt naar buiten. Vlug houdt ze haar handen er onder en dan neemt ze een slok, spoelt haar mond en komt weer bij de anderen terug.

Reneetje staat verbaasd te kijken. Wat betekent dat nou?

„Gesnapt?” vraagt meester aan Reintje.

Reintje knikt.

„Nou, wat dan?”

„Ik wou wat lelijks van een ander vertellen en dat mag niet.”

„Juist! Was het *nodig* dat ik dat verhaal hoorde?”

„Nee, meester.”

„Vertel het dan ook niet.”

En nu jaag ik jullie weg, want ik kom een poosje met Mies werken.

Reintje en Reneetje stappen samen weg met verlangende blikken door Miesje nagekeken. „Komen jullie gauw terug?” roept ze.

„Ja,” schreeuwt Reintje.

„Morgen,” roept Renee.

Renee loopt maar stil naast Reintje, die honderd uit babbelt, ze moet aldoor aan Miesje denken, die niet

lopen kan, die zo stil moet liggen en pijn heeft. Thuis is ze stil en als vader na het eten uit de Bijbel heeft gelezen en heeft gedankt, zegt ze opeens: „Vader, kunt u Miesje weer gauw beter maken?” „Ben jij bij Miesje de Groot geweest?” vraagt vader. „Ja,” knikt Reneetje. „Zo, dus de nieuwsgierigheid heeft het toch gewonnen.” Renee lacht eens even. „Ja, maar vader, wordt ze gauw weer beter?” „Ik weet het niet, kind, ik hoop het van harte, natuurlijk doe ik alles wat ik kan.” „De Here Jezus, die kan het zeker, hè, vader?” „Ja, zeker.” „Waarom doet Hij het dan niet?” „Dat weet vader ook niet, schat. Het is zeker, om een reden die wij niet kennen, nodig, dat Miesje dit verdriet doormaakt.” „O, mag ik dan wel voor haar bidden?” „Natuurlijk mag dat, als je er altijd maar bij zegt: „Uw wil geschiede,” dat betekent, Heer doe het zo, als U het 't beste vindt, want dat is het beste.” „O,” zegt Reneetje nog eens nadenkend. En dan: „Ik heb nu twee echte vriendinnetjes, vader, Reintje en Mies. Eerst waren Reintje en Mies samen vriendin, maar nu mag ik er ook bij.” „Heerlijk, dat is fijn voor je. Bedenken jullie maar eens hoe je voor Mies, de tijd die ze moet liggen, prettig kunt maken.” „Reintje weet vast wel wat, die weet altijd wat leuks.” „O, jij weet zelf ook wel wat, als je maar eens goed nadenkt.” „Ik weet wat,” zegt moeder opeens. „Wat dan, moeder, zeg het eens gauw!” Moeder trekt Reneetje naast zich op de divan. En

dan wordt het een heel lange bespreking. Reneetje lacht en knikt maar. „Ja, ja, dat is leuk, dat doen we. Helpt u ons, ja, doet u het?”

„Ja, hoor, zoveel als ik kan, maar weet je wat, praat er eens met meester Zandstra over, dan komt het zeker goed.”

„Ik zal 't aan Reintje vertellen en dan kan zij het vragen.”

„Je bent toch een Jodocus, je vraagt het zelf maar, hoor!” zegt vader.

III

EEN PRACHTIG PLAN

De volgende dag is Reneetje al vroeg op de speelplaats. Ze loopt te trappelen van ongeduld om het mooie plan aan Reintje te vertellen en dan samen naar meester Zandstra te gaan. Ha, daar komt ze al aan. Reneetje trekt Reintje gauw mee in een hoekje van de speelplaats en fluistert haar het prachtige plan in het oor. Reintje danst van plezier. „Enig, enig, kom, ga gauw mee naar de meester, laten we 't direct gaan vragen.”

Samen hollen ze naar binnen.

„Meester, meester, hoort u eens. Meester, Reneetje heeft zo'n enig plan, hoort u eens gauw.”

Reintje danst van plezier van haar ene been op het andere.

„Kalm een beetje, wildebras. Wat is er aan de hand? Heb jij een plan, Renee, laat dan eens horen.”

Meester Zandstra gaat boven op een bank zitten. En nu moet Reneetje vertellen. Er komt een dikke rimpel boven meesters neus staan. Zou hij 't niet goed vinden?

„Ja,” zegt meester. „Ja, dat is een geweldig plan, maar daar zit een heleboel werk aan vast, weet je dat wel?”

„Ja, meester, maar m'n moeder zal ook helpen.”

„En de mijne ook vast wel,” zegt Reintje, en er zijn nog veel meer moeders. En hoor eens, ik heb er nog meer bij bedacht.”

't Wordt een lang verhaal. Opeens rolt de meester bijna van de bank van schrik. 't Is al negen uur geweest, de kinderen komen naar binnen, en de les staat nog niet op het bord!

„O, o,” jammert hij, „dat wordt schoolblijven voor me om twaalf uur.”

De hele morgen gebeurt er niets bizonders, en als om twaalf uur de school uitgaat en de meisjes nog eens vragend naar de meester kijken, krijgen ze alleen maar een knipoogje. Dat is genoeg, nu weten ze, dat de meester het goed vindt, fijn.

's Middags is het vertellen. Meester Zandstra vertelt het sprookje van Sneeuwwitje. Hij heeft er een boek bij met prachtige platen, die mogen ze allemaal zien. En als het verhaal uit is, zegt de meester opeens: „Reneetje Gravensteyn heeft een mooi plan bedacht. Jullie weten allemaal, dat Miesje de Groot nog een hele poos zal moeten liggen. Nu is Mies over veertien dagen jarig. Hoë zouden jullie het vinden als wij, met ons allen, het sprookje van Sneeuwwitje eens op haar verjaardag voor haar gingen spelen?”

Het tumult dat nu in de klas ontstaat is zo hevig, dat de meester in wanhoop zijn handen voor zijn oren houdt, en de juffrouw, uit het lokaal er naast, verschrikt om de deur kijkt.

„Mond houden, allemaal,” commandeert de meester, „wie er weer zo'n lawaai maakt, doet niet mee.”

Meteen is het muisstil.

„Kijk,” gaat de meester verder, „de kleinsten van deze klas, dat zijn de kabouters, Reneetje is Sneeuwwitje, want die heeft het plan bedacht.”

„Dacht ik het niet,” bromt Cor Feenstra, „natuurlijk

moet dat vreemde kind de voornaamste zijn, die opschepster met haar strikken.”

„Wel, Cor, wat heb jij te brommen?” vraagt de meester. „Me dunkt, jij moest de boze koningin maar zijn.”

Reintje schatert het opeens uit. Moet je dat gezicht van Cor zien!

Cor is woedend. „Ik doe niet mee,” zegt ze.

„Natuurlijk doe je mee, we doen toch allemaal mee, zeker.”

„Ik wil de boze koningin wel zijn,” zegt Reneetje, „laat Cor dan maar Sneeuwwitje zijn.”

„Geen sprake van,” zegt meester Zandstra, „jij kunt de boze koningin niet zijn, die rol is te moeilijk voor jou, nee, jij blijft Sneeuwwitje.”

„Wil jij koningin zijn, Cor?”

„Nee.”

„Nee, wat?”

„Nee, meester.”

„Nou, dan niet. Reintje, ik benoem jou tot koningin en Bart Evers wordt de jager.

De grootste meisjes zijn hofdames. Bep ten Brink wordt de kabouter-koning en de rest zijn kabouters.

„Meester, hoe komen we aan de kleren?” vraagt Bep.

„Zelf voor zorgen, met behulp van moeder en mij. We maken van vuurrood papier kaboutermutsen en dan een cape om en klaar ben je. De koningin krijgt een gouden, papieren kroon op en verder bedenken we 't ieder voor ons zelf. Afgesproken?”

„Ja, ja, enig leuk, fijn!”

„En nu heeft Reintje er nog wat bij bedacht. Als we allemaal eens een pakje maakten voor Miesje. Ieder geeft wat van zichzelf, dus geen gekocht cadeautje, maar zelf gemaakt, of iets dat je van je zelf voor Miesje wilt afstaan.”

„Ik geef m'n tol,” roept Wim Brants.

„Och jô, wat heeft ze *daar* nou aan, ze kan niet eens *lopen*.”

„Ja, da's waar, maar wat dan?”

„Jullie hebben nog tijd om te denken. Ieder mag het voor zichzelf weten,” zegt de meester.

Nu wordt het een fijne tijd op school. Elke middag om halfvier blijft de klas van meester Zandstra achter om te repeteren. Dat gebeurt op de speelplaats. Ieder, die z'n verkleed pakje klaar heeft, mag het meebrengen en aantrekken, en zo wordt het sprookje elke dag mooier. Met behulp van de handwerkjuffrouw zijn de mutsen geknipt en genaaid. Bart Evers heeft een prachtige jagershoed, echt een groene, met een lange fazantenveer en hij heeft een geweer over z'n schouder. Moeder heeft voor Reinetje een lange witte jurk gemaakt van een oud laken. Ze heeft een gouden ceintuur van papier en een witte sluier van een oud gordijntje, en die is ook met een goud randje versierd. Maar Reintje is wel de mooiste van allemaal.

Mevrouw Gravensteyn heeft op zolder een doos met verkleedgoed en daar kwam een heel mooie, blauwe jurk, met een lange sleep, uit te voorschijn. Moeder heeft er een koningsmantel van crêpe papier bij gemaakt, met een randje watten er langs, dat lijkt net hermelijn, prachtig! Op haar hoofd heeft ze een gouden kroon. Ze worden er allemaal stil van als Reintje zo te voorschijn komt. Reintje stapt statig, echt als een koningin, naar de muur met de kleine raampjes en zegt:

„Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de schoonste in dit land?”

Plotseling schiet het malle gezicht van Hein Bakker voor een raampje te voorschijn en roept:

„Sneeuwwitje is toch lekker veel mooier dan jij!”

De hele klas davert van 't lachen. Die Hein ook!

Cor Feenstra kan haar ogen niet van Reintje afhouden, ze vindt haar zó prachtig. Was ze maar niet kwaad geworden die middag, dan was zij koningin geweest. Hè, zij is ook altijd ongelukkig. Zij is alleen maar hofdame, ze hoeft niet eens wat alleen te zeggen.

Meester Zandstra kijkt naar Cor. „Ja juffertje, eigen schuld,” denkt hij. Even later loopt hij naar Cor en zegt:

„Zouden we de laatste twee keren bij jullie kunnen repeteren? Als we bij jullie van de deel komen, en ons voorstellen dat Mies in de boomgaard ligt, dan is het bijna net als bij haar thuis. We weten dan allemaal goed hoe we lopen en waar we staan moeten.” Cor fleurt helemaal op. „’t Mag vast wel, meester, en moeder en de kleintjes zullen ’t ook zo graag willen zien.”

„Goed, dat spreken we dan af. Heeft niemand ’t geheim aan Miesje verraden?”

„Nee meester, nee hoor, ze mag er niks van weten.”

„En hebben jullie al iets bedacht om haar te geven?”

„Ik heb zelf wat gemaakt,” zegt Reintje, „maar ik vertel aan niemand wat het is, dat is ook een geheim.”

„Ik heb ook al wat,” zegt Cor Feenstra, „maar ik vertel het jullie lekker niet!”

„Hoeft ook niet, ik vertel jou ook niet wat ik heb,” zegt Reintje en steekt een klein puntje van haar tong tegen Cor uit.

„Alleraardigst zo als meisjes tegen elkaar doen,” zegt meester Zandstra en draait zich met een opgetrokken neus om.

Reintje krijgt er een kleur van en Cor loopt vlug naar de andere meisjes toe.

De laatste dag voor Miesjes verjaardag wordt er geëfend op het erf van boer Feenstra. Eigenlijk is er

geen tijd voor, want het is in de hooibouw, maar de boer en de boerin behoeven er niet bij te zijn, dus mogen ze hun gang gaan.

Als ze allemaal verkleed zijn, alleen Reintje heeft haar papieren koningsmantel thuis gelaten uit angst voor scheuren, komt er nog een grote verrassing. De meester heeft voor alle zeven kabouters een prachtige, witte baard gemaakt. Nu is het allemaal echt!

Alle jongens en meisjes doen flink hun best en alles gaat zo vlot, dat vrouw Feenstra, die eens even komt kijken, de handen in elkaar slaat van verbazing. Zo mooi is het.

Reneetje moet af en toe aangespoord worden om wat harder te spreken, maar verder doet ze het prachtig. Hein Bakker, die alleen maar achter een scherm de antwoorden van het spiegeltje moet zeggen, is al klaar. Hij staat bij de schuur te kijken hoe de anderen verder spelen. Wim Brants komt bij hem staan. „Wat een klein deurtje zit daar. Zou dat open kunnen?” vraagt hij aan Hein.

„Natuurlijk,” zegt Hein. „Kijk maar, daar zit een grendeltje.”

„Wat zou daar achter zijn?”

„Weet ik het! Maak het open, dan kun je het zien,” zegt Hein en er komt een ondeugend licht in z'n ogen.

Wim peutert een beetje aan de grendel en dan opeens schiet het deurtje los. Hij kijkt, wil het gauw weer dicht duwen, maar 't is al te laat. Daar komt...

De kabouters staan om Sneeuwwitje heen. Ze vragen haar wie ze is, waar ze vandaan komt, hoe ze heet.

Bep ten Brink, de kabouterkoning, maakt een diepe buiging:

„Schoon prinsesje, van waar zijt ge gekomen?”

„Bep!” gilt Sneeuwwitje opeens en holt hard weg.

De kleine kabouter blijft stokstijf van schrik en verbazing staan. Maar dan krijgt ze een duw tegen haar benen en het volgende ogenblik duikelt ze over de rug van een varken heen in het zand. Een ogenblik leek het of ze op de rug van het varken zat, wild zwaaide ze met haar armen, ze gilte en viel er aan de andere kant af.

Het varken, hevig verschrikt, holt schreeuwend en knorrend regelrecht op het roggeveld af, waar het helemaal in verdwijnt.

„'t Keu, 't keu is in de rogge!” schreeuwt Cor.

En dan rennen ze allemaal achter het losgebroken dier aan. De koningin rolt over haar sleep. Ze wil haastig opspringen en ligt er meteen weer. De jager verliest z'n hoed, de sluier van Sneeuwwitje hangt op een oor. De kabouters, de hofdames, de meester, alles draaft en schreeuwt. Hein en Wim slaan haast dubbel van 't lachen.

„Niet doen, niet doen!” gilt Cor. „Zijn jullie mal, niet in de rogge!”

Geen boerenkind zal het in z'n hoofd halen de rogge te vertrappen, maar die domme burgerkinderen staan er al midden in.

„Hier komen allemaal!” roept meester Zandstra.

„Niemand in 't roggeveld!”

Cor is al weggerend om vader en Klaas uit het hooiland, vlakbij, te roepen.

't Wordt een spannende strijd tussen de boer en het varken, maar tenslotte komt het beest weer veilig in het hok terug.

„En nou opgemarcheerd, jullie allemaal,” zegt de boer boos. „'t Is een schande zoals de boel vernield is. Wie me dat geleverd heeft, mag wel een flinke straf hebben, meester.”

„'t Spijt me heel erg dat dit gebeurd is,” zegt de meester. „Jongens, wie heeft het hok open gemaakt?”

„Ik, meester,” zegt Wim eerlijk. „Maar 't is Hein z'n schuld, Hein zei: Doe het deurtje eens open.”

„Zo, jongeman, is het Hein z'n schuld. Wim, jij schrijft vanavond vijf en twintig keer „Adam”, begrepen? En nu vragen Hein en jij eerst vergeving aan Feenstra.”

Met een kleur, omdat het zo *raar* is, en omdat alle kinderen *kijken*, gaan de jongens naar de boer.

„'t Was mijn schuld,” zegt Hein, „ik wist dat het 't varkenshok was, wilt u het mij vergeven?”

„Mij ook? Ik deed het deurtje open,” zegt Wim.

„Geef me dan maar een hand, dan is 't weer goed.”

„Nee, dan is 't niet goed,” zegt de meester. „Kunt u deze jongens na schooltijd en de Woensdag- en Zaterdagmiddag niet gebruiken om een handje te helpen in deze tijd? Me dunkt, ze mogen wel wat doen om 't weer goed te maken.”

„Ik wil wel helpen hooien voor de scha,” zegt Hein, die daar best zin in heeft.

„Hooien is geen werk voor zulke broekies, maar op zolder heb ik een grote zak erwten, die moeten gesorteerd. 't Is wel een saai werkje, maar dat moeten jullie dan maar doen, voor straf.”

Heins gezicht betreft. Dat werkje lijkt hem minder, maar hij durft niets te zeggen.

't Is een rustig troepje dat even later met meester Zandstra op de landweg loopt.

„Mijn gewaad is wel een beetje vuil geworden,” zegt Reintje. „Je kunt niet hollen met een sleep.”

„Och, het is maar droog zand, misschien kun je 't nog wel afkloppen en anders vraag je aan je moeder of die 't nog wast vanavond,” raadt Reneetje.

De meester is stil, je kunt wel merken dat hij het echt *naar* gevonden heeft, dat van die rogge. Hij heeft nog een halm met een aar in z'n hand, daar kijkt hij telkens naar. Opeens begint hij: „Kijken jullie nu

eens hier allemaal. Hebben jullie zo'n korenaar wel eens goed bekeken? Heb je er wel eens op gelet hoe prachtig mooi die is? Je kunt onmogelijk begrijpen dat er uit zo'n heel klein zaadje zo'n lange stengel en zo'n samengestelde aar groeien kan. Als we deze halm niet hadden stuk getrapt, zouden er, over een poosje, een massa graankorrels in hebben gezeten. Van die korrels komt weer meel en van het meel ons brood. Elke halm, op het grote veld, is een *gave* en een *wonder* van God. Laten we toch nooit, wild en ondoordacht, zo'n wonder breken."

Meester heeft gelijk, ze voelen nu allemaal wel dat het erg was wat er gebeurd is. Niemand heeft nu veel te vertellen. Als het troepje uit elkaar gaat, loopt Wim nog even met meester Zandstra mee.

„Meester,” zegt hij, „meester, ik hoef dat woord niet op te schrijven, ik begrijp het al. Adam gaf ook een ander de schuld en dat deed ik ook.”

„Juist. Je kwam er flink voor uit dat jij het gedaan had, Wim, maar het was flauw om Hein de schuld te geven, vind je ook niet?”

„Ja, meester.”

IV

MIESJES VERJAARDAG

De volgende dag is het stralend mooi weer. Miesje mag al vroeg naar buiten, onder de grote beuk. Ze is blij en ook een beetje verdrietig. Vanmorgen, toen ze wakker werd, heeft ze twee prachtige cadeautjes gekregen. Van vader en moeder een boek en van de broertjes en zusjes een kettinkje met een hondje er aan, als hangertje. Ze moet het telkens even omdoen en dan weer af om het beter te kunnen zien.

Maar nu ligt ze stil naar 't bewegen van de blaadjes te kijken. O, wat zou ze vandaag graag naar school zijn gegaan! Ze zou dan getraceerd hebben, op iets heel erg lekkers natuurlijk. En in 't speelkwartier zou zij het spel hebben mogen kiezen. Iets waar je hard bij moest hollen, zou ze hebben gekozen. Of touwtje springen, dat kon ze zo goed. Opeens komen er een paar grote tranen langs haar wangen rollen. Met haar mouw veegt ze die weg. Nee, ze moet nu niet huilen. Wat zei vader vanmorgen ook weer? O, ja, dat er voor haar ook nog veel prettige dingen waren, en als ze soms verdrietig was, moest ze aan de Here Jezus vragen haar te helpen om geduldig te zijn. Twee handen kruipen stilletjes in elkaar en een verdrietig hartje zoekt hulp en troost.

En dan staat moeder opeens bij haar. Moeder brengt haar een schoteltje aardbeien.

„Kijk eens, Mies, 't zijn bijna de laatste, hoor! Eet ze maar lekker op. Vanmiddag krijg je wat kersen. Je bent toch maar in een mooie tijd jarig.”

Moeder strijkt haar meisje troostend over het hoofd. Zou moeder gezien hebben dat ze huilde? Moeder zegt gelukkig niets.

„Zou Reneetje vanmiddag ook komen, moeder? Rein-tje komt vast en Cor heeft ook al geroepen dat ze komt.”

„Ik denk het wel. Je zult eens zien wat een fijne verjaardag jij vandaag hebt!”

„Och,” zegt Miesje en draait haar hoofd een beetje af.

„Ja, je zult het zien, ik weet nog een *heel* grote ver-rassing.”

„Wat dan, moeder, hè, vertel het eens!”

„Nee hoor, dat zul je vanmiddag wel zien.”

Mies is geweldig nieuwsgierig. Wat zou er vanmiddag gebeuren? Zou ze iets moois krijgen? Zou meester Zandstra komen? Ja, vast, de meester komt vast.

De morgen duurt lang voor Miesje. 't Is druk op de boerderij in de hooibouw. Niemand heeft tijd om haar gezelschap te houden. Na het eten, dat maar heel langzaam naar binnen gaat, moet ze een poosje gaan slapen en dan is het al gauw halfvier. Met verlangende ogen ligt Miesje naar 't hek te kijken. Kwamen de meisjes nu maar. Hè, wat hoort ze daar? 't Lijkt wel of er een heleboel kinderen aankomen, hoor eens wat een gelach en wat een stappen op het klinkerpaadje. Miesje probeert wat meer recht op te komen en rekt haar hals uit. En dan.... daar gaat het hek open en daar komt de hele klas aangestapt, meester Zandstra voorop.

„Hallo, jarige Mies, hartelijk gefeliciteerd, hoor, en

we hopen dat je heel gauw weer bij ons terugkomt,” en meester legt een mooie plaat op haar stoel.

„O, meester, wat prachtig, dank u wel.” Maar lang kan Mies niet naar haar plaat kijken, want nu komen de kinderen haar allemaal een hand en een pakje geven. Mies heeft geen ogen genoeg. Reintje helpt de pakjes openmaken. Kijk toch eens, kijk toch eens, hoe prachtig! Van Reintje krijgt ze een snoezig werkmandje, dat ze zelf van raffia heeft gevlochten, van Reneetje een omslag voor de kinderbijbel. „Bijbel” heeft ze er met goudgeel op geborduurd. O, en kijk eens! een kleurboek, kleurkrijtjes, een potlood, een leuk speldje, een boek, een spelletje, o, het is te veel, veel te veel.

Maar wat is dat? Waar komt Cor Feenstra mee aanstappen? Wat heeft die in dat grote pak? Voorzichtig zet ze het bij Mies neer, neemt het papier weg en dan... nee maar, die Cor! Miesjes ogen worden heel groot, een kleur van opwinding krijgt ze op haar wangen.

„O Cor, dank je wel, dat is, dat is nog het aller-aller-mooiste.”

Met stralende ogen kijkt Miesje naar een kistje waar een paar latjes voor zijn geslagen en achter die latjes zitten twee prachtige, jonge postduiven.

„Ik had ze van onze Klaas gekregen,” vertelt Cor, „maar ik dacht dat jij ze wel graag zou willen hebben.”

„Nou!” zegt Mies. Ze kan geen oog van de mooie, grijze vogels afhouden. Reintje kijkt even wat teleurgesteld. Ze heeft zo hard aan het mandje gewerkt en nu kijkt Mies er niet eens naar. Maar nee, dat is flauw, 't is toch *fijn* dat Miesje zó blij is.

„En nu allemaal naar de schuur,” commandeert meester Zandstra, en op een holletje verdwijnt de hele bende naar de deel. Miesje kijkt ze met open

mond na. Wat gaat er nu gebeuren? Moeder is naast Miesje gaan zitten en lacht maar eens geheimzinnig. En nu komt vader warempel net met een vracht hooi thuis en komt er ook bij en Jantje en Dirk zitten naast Miesjes stoel in 't gras en de zusjes komen met stoelen aansjouwen.

Meester Zandstra sleept met een groot kamerscherm, dat zet hij, op een kleine afstand van Miesje, neer en hangt er een spiegeltje op. Er komt een stoeltje voor te staan. En dan komt er een koningin met kroon en koningsmantel over het gras aangeschreden, gevolgd door hofdames, die haar sleep dragen. Miesje kan haar ogen niet geloven.

De koningin neemt plaats en kijkt peinzend naar het spiegeltje.

„Spiegeltje, spiegeltje aan de wand”

„Hola, au, bom. Help!”

Och, die domme Hein! Hij stond zo netjes achter het scherm opgesteld en nu heeft hij er tegen gestoten, en valt 't scherm met spiegel en al boven op de koningin.

In een ogenblik heeft meester Zandstra 't scherm weer recht gezet, en nu staat daar een *echte, boze* koningin.

„Nare jongen, m'n kroon is helemaal plat, jij bederft alles.”

„Majesteit, uw dienaar biedt z'n nederige verontschuldigen aan en vraagt vergiffenis,” zegt Hein en maakt een diepe buiging. „Laat ik de kroon van uwe majesteit even mogen herstellen.”

Met vlugge, handige vingers buigt Hein de kroon weer recht.

Miesje ligt te proesten van 't lachen. „Hooft dit er ook bij?” vraagt ze aan meester Zandstra.

„Nee hoor, dit is *extra*,” lacht de meester.

Nu gaat het echt beginnen. De koningin is gauw van de schrik bekomen en gaat weer netjes tegenover het spiegeltje zitten.

O, en dan wordt het hele sprookje zo prachtig gespeeld. Sneeuwvitje, de koningin, de jager, de kabouters, allemaal doen ze even goed hun best.

Miesje durft haast geen adem te halen, zo bang is ze een woord te missen. Dirk en Jantje, Klaartje en Anna, kijken hun ogen uit en vader en moeder De Groot weten niet waar ze meer van genieten, van 't mooie sprookje of van de blijdschap van hun zieke meisje.

Als 't sprookje uit is en de kinderen hun gewone kleren weer aan hebben, gaan ze allemaal op het gras, rondom Miesjes stoel, zitten en dan komt moeder De Groot met een reuze mand vol heerlijke kersen aansjouwen. Mies mag delen. Ze krijgt een

heel stapeltje papieren zakken op haar schoot en de mand met kersen naast zich. Ze vult de zakjes één voor één en dan roept ze telkens een naam af van een meisje of jongen, voor wie ze 't bestemd heeft. Hein Bakker roept ze 't laatst, voor straf, omdat hij 't scherm omgooide.

„Niks, geen straf,” snoeft Hein. „Kijk maar, *die* daar hebben hun kersen al op en *ik* moet nog beginnen.”

„Ziezo, nu gaan we weer,” commandeert meester Zandstra, „anders maken we, met al onze drukte, Mies veel te moe.”

„Wacht even,” roept vader De Groot en loopt op een holletje weg.

Even later verschijnt hij weer, op de bok van een lege hooiwagen.

„Stap maar op, jongens,” roept hij. „Ik rijd jullie naar 't dorp.”

Een Indianen-gehuil wordt aangeheven, en in een ommezien zit het hele stel op de wagen, meester Zandstra in 't midden. Luidkeels zingende rijden ze het hek uit de zandweg op. Mies hoort ze nog een hele tijd.

„Fijn was 't, hè moeder,” zucht ze. „Zou er wel ooit een kind zo'n verjaardag hebben gehad?”

„Ik denk het niet. Kind, wat ben jij verwend, m'n meisje mag wel heel dankbaar zijn.”

„Moeder, waar zullen we de duiven in doen, ze kunnen toch niet in dat kleine kistje blijven?”

„Ik meen dat er op zolder nog een grote kooi is. Als vader straks thuiskomt, zullen we vragen of die geschikt is voor je beestjes.”

„Wat aardig van Cor, hè moeder?”

„Buitengewoon. 't Waren haar eigen duiven.”

Toen vader thuiskwam, werd de kooi van de zolder gehaald en werden de duiven er in gezet. Vader hangt de kooi tegen de schuur op, dan kan Mies ze goed zien.

„Als de hooibouw voorbij is, zal ik een echte duiven-til voor je maken,” belooft vader.

Mies heeft haast geen tijd genoeg om al haar schatten te bewonderen.

„Dag Mies!” Hein Bakker kijkt over 't hek en zwaait met twee armen.

„Dag! Ben je weer terug? Waarom ben je niet mee-gereden naar 't dorp?”

„Wim en ik moeten naar Feenstra om te werken. We hebben het helemaal vergeten, en toen heeft de meester ons van de kar gejaagd, en nou gaan we bonen uitzoeken.”

„Bonen uitzoeken? Waarom?”

„Moet je maar eens aan Reintje vragen,” roept Wim en dan hollen ze samen weg.

Pas twee uur later, als Mies al naar binnen is gebracht, komen de jongens terug. 't Was geen leuk werkje, daar op die warme zolder, en 't vooruitzicht van nog wel drie of vier van zulke middagen is lang niet leuk. Ze zeggen er niet veel van tegen elkaar. De straf is verdiend, vinden ze, en dan hou je je mond maar.

DE HONDJES VAN DE BEUKENHOF

„Meester, meester, hoort u eens! Meester, onze hond heeft twee jongen gekregen. Zulke mooie, meester, één met een zwarte snuit en één met een wit vlekje op z'n borst.”

Cor Feenstra staat opgewonden te vertellen. Reintje en Reneetje, die juist binnenkomen, staan mee te luisteren.

„Opschepster,” bromt Reintje.

Maar Reneetje staat met twee oren te luisteren. Wat heeft die Cor toch veel, denkt ze een klein beetje afgunstig. Eerst waren het lammetjes en toen biggen en toen kalfjes en toen duiven, en toen kuikens en nou weer hondjes. En o ja, katjes waren er ook nog. „Ja, meester, en hoort u eens, vader zegt dat hij ook nog een veulen gaat kopen.”

„Maar kind, die boerderij van jullie wordt overbevolkt!” zegt meester.

„Komt u de hondjes eens kijken?”

„Vast, ik ben dol op jonge honden!”

„Mag ik ook komen kijken?” vraagt Reneetje.

„Later, nou is Del nog kwaad op vreemden. Ze denkt dat ze d'r kinderen komen afpakken. Pas maar op dat ze je niet bijt.”

Reneetjes gezicht betreft. Ze dacht dat Del haar al zo goed kende, en nu zegt Cor „vreemde”.

„'t Zal wel meevallen, Reneetje,” zegt meester Zandstra. „Del weet allang dat jij haar geen kwaad doet.” „Ze is anders aan zulke gekke strikken niet gewend, daar kan ze best van schrikken,” zegt Cor vinnig. Maar dan schatert meester opeens van 't lachen. „O, Corretje, Corretje, prikken die strikken jou in de ogen?”

Cor haalt haar schouders op. De meester kan soms zo raar doen, wat is dat nou voor onzin.

Reneetje wou dat 't Woensdag was. 's Woensdags gaat ze altijd naar de Beukenhof om eieren te halen, en meestal moet Cor dan boodschappen doen voor haar moeder. Reneetje vindt het altijd 't fijnst op de boerderij als Cor weg is.

En ze treft het. Als ze 's Woensdags met Reintje naar de Beukenhof stapt, komen ze Cor tegen op weg naar 't dorp.

„Niet te dicht bij de hond komen, ze is vals, ze bijt, hoor,” roept ze.

„Zou 't echt waar zijn?” vraagt Reneetje een beetje benauwd.

„Ben je mal, kind, ze plaagt ons maar.”

Als ze vlak bij de boerderij zijn, komen ze Klaas tegen.

„Klaas, mogen we de jonge hondjes zien?” roept Reintje al uit de verte.

„Natuurlijk, ga maar mee. Jullie moeten wel voorzichtig zijn, hoor; zolang Del jullie niet kent, is ze niet helemaal te vertrouwen als je aan de jongen komt.”

„O, dus Cor had toch gelijk,” denkt Reneetje.

„Wat moeten we doen, dat ze niet meer bang voor ons is, Klaas?”

„Ga maar mee, ik zal wel maken dat ze gauw goeie maatjes met jullie is.”

Op de deel staat een grote mand, waarin de hond met haar kindertjes ligt.

„Del, kom eens hier,” roept Klaas.

Langzaam, stap voor stap, komt ze nader. Telkens kijkt ze eens om naar haar kleintjes.

Klaas neemt de grote kop van het dier tussen z'n handen.

„Kijk, Del, ouwetje, dat zijn brave meisjes, die doen jouw kindertjes geen kwaad,” praat hij. „Hier, ruik

maar eens, 't zijn onze kameraadjes, hoor!” Hij laat de hond aan de handen van de meisjes ruiken.

Reneetje trekt haar hand bang terug, maar Reintje laat zich aan alle kanten besnuffelen.

„Blijven jullie hier nou maar staan, dan zal ik je de jongen laten zien, volgende keer mogen jullie dan wat dichterbij komen.”

Klaas pakt nu de kleine hondjes een voor een uit de mand. Del bromt.

Och, wat een snoesjes. „Kijk,” zegt Klaas, „die met de zwarte snuit, da's een jongen, en die met 't vlekje, da's een meisje.”

Voorzichtig zet hij de diertjes weer bij de moeder, die ze verwoed begint te likken.

„'t Zijn echte rashondjes,” vertelt Klaas.

„Wat zijn dat, rashondjes?” vraagt Reneetje.

„Weet je *dat* niet?” Met een plof, of hij vreselijk schrok, valt Klaas in een hoop hooi neer.

„Weet jij wie er hier op 't kasteel woont?”

„Jawel, de baron. Wat zou dat?”

„Juist, de baron. Dat is een reuze deftige mijnheer, hè? Nou, zoals graven en baronnen de deftigen onder de mensen zijn, zo zijn dit nou de deftigen onder de honden.”

Reneetje lacht.

„Nou, maar ik vind Del helemaal geen deftige naam, hoor!” roept Reintje.

„Geen deftige naam!” Klaas steekt in wanhoop twee armen in de lucht. „Pas op als je dat nog eens durft zeggen. Deze deftige hond heb ik van mijnheer de baron gekregen, en omdat z'n vrouw Adèle heet, heb ik haar ook zo genoemd, o zo!”

„Ja, Adèle dat is wel deftig.”

„Je kunt toch niet roepen „Adèle, Adèle”, dat moet je toch afkorten zeker?”

„Hebben de kleintjes ook al namen?”

„Nog niet, weten jullie er geen?”

„Kijk eens, daar komt meester Zandstra aan,” roept Reneetje. „Die komt zeker ook al naar de hondjes kijken.”

Cor is de meester tegengekomen en is met hem mee teruggegaan naar huis, die boodschappen kan ze later nog wel doen.

„Kom nou eens kijken, meester, hier zijn ze,” zegt ze en gaat regelrecht naar de mand.

„Pas op, meester, zij bijt,” zegt Reintje ondeugend.

„'t Is toch niet waar?” roept meester en springt wel een meter achteruit.

Cor krijgt een kleur, en kijkt kwaad.

„Als u maar niet aan de kleintjes komt, gebeurt er niks, meester,” zegt Klaas.

„Ze hebben nog geen namen, weet u een mooie?” vraagt Reintje.

Meester krabt eens achter z'n oor. „Een naam, een mooie nog wel, dat is een toer.”

„Ja, 't moet een naam zijn die past voor deftige honden, 't zijn rashonden,” vertelt Reneetje.

„Rashonden? Nou nou!”

„Ja, Klaas heeft de moeder van de baron gekregen.”

„Wat vertel je nou? De moeder van de baron?”

„Och nee,” schaterert Reintje en trekt aan meesters arm. „Hooft u nou, Klaas heeft de moeder van de hondjes van de baron gekregen.”

„Juist, nou snap ik het. En nu een naam. Wat denk je van „Fik”?”

„Hè, nee,” roept het hele koor.

„Hoe heet de vrouw van een baron?” vraagt Reneetje.

„Adèle, dat heb ik je toch al verteld.”

„Nee, dat bedoel ik niet. Als de baron nou bijvoorbeeld Piet heet. . . .”

„Piet,” roept Klaas met een kwaad gezicht. „Piet, zeg je? Baronnen heten nooit Piet.”

„En ook nooit Klaas,” plaagt Reintje.

„Dat weet ik nog zo zeker niet, hoor!”

„Ik begrijp wel wat Reneetje bedoelt,” zegt meester Zandstra. „Baron en baronesse.”

„Ja,” knikt Reneetje en dan: „Kunnen we ze geen baron en baronesse noemen, omdat ze zo deftig zijn?”

„Hè, bah nee, niet doen, hoor Klaas, dat zijn geen hondnamen,” vindt Cor.

„Ik weet wat, ik weet wat,” juicht Reintje en staat te springen van plezier.

„We noemen ze wel „Baron en Baronesse”, net als

de ouwe Adèle, en dan korten we het af: „Ron en Nesje”!

„Top,” zegt Klaas en geeft Reintje een klap op de schouder dat ze bijna omvalt. „Daar houden we het op, Ron en Nesje.”

„Wat ga je met ze doen als ze groot zijn, Klaas?”

„Verkopen, meester. In de stad krijg ik er een knappe stuiver voor, reken maar!”

„Klaas! Wil je wel eens drommels gauw aan je werk gaan, sta je nou alweer bij die honden, mars.”

„En komen jullie *ons* maar eens helpen!” Twee warme, lachende gezichten kijken van de hilt naar beneden. Dat zijn Wim en Hein, die weer bonen uitzoeken en stiekem hebben toegekeken en meege-luisterd en boer Feenstra, die van 't land kwam en Klaas alweer op de deel aantrof.

Klaas rent hals over kop weg.

Meester Zandstra groet de boer en zegt met een blik op de jongens: „Mogen we een handje helpen?”

„Helpen? Die rakkers? Nou ja, dat moet u dan zelf maar weten.”

In een wip is meester Zandstra de ladder op, gevolgd door de meisjes. Met z'n zessen schieten ze vlug op. Zingen en sorteren gaat best samen, en als de meester aan 't vertellen gaat, reppen de handen zich steeds vlugger. Na een uurtje is alles klaar en duikelt het hele stel naar beneden.

„Komen jullie nu eerst maar eens een kopje thee drinken, dat is verdiend,” zegt vrouw Feenstra. En dan zitten ze even later met elkaar in de gezellige keuken en komen niet uitgepraat over de hondjes. Alleen Reneetje zegt niet veel. Ze moet aldoor denken aan wat Klaas tegen de meester zei.

Na de thee, met een koekje, gaan ze met elkaar weer naar huis en Cor gaat mee naar 't dorp voor de boodschappen.

Als Reneetje thuiskomt, zoekt ze dadelijk vader op. Ze vindt hem in z'n spreekkamer.

„Vader, hoort u eens?”

„Ja, poppedeintje.”

„Vader, hebt u een knappe stuiver?”

„Een knappe stuiver? Wat bedoel je daarmee?”

„O, vader, bij Feenstra hebben ze twee *zulke* kleine, snoezige hondjes, rashondjes. Ze heten Baron en Baronesse. Dat heb ik bedacht. En nou zeggen we Ron en Nesje. En als ze groot genoeg zijn, gaat Klaas ze verkopen voor een knappe stuiver, en.... en.... ik wou zo graag een hondje, vader.”

„Nee, lieve schat, daar beginnen we niet aan. Ik heb heus geen tijd om een hond te verzorgen en voor moeder is dat geen werk, dat begrijp je wel.”

„Ik kan er zelf wel voor zorgen, echt wel.”

„Jij? Welnee, kind, dat kun je nog niet. Ga maar dikwijls naar de Beukenhof, dan kun je daar met ze spelen.”

Teleurgesteld gaat Reneetje weg. Ze had zo gehoopt op een hondje, op iets levends, ook in *hun* huis en nu vindt vader het niet goed.

Vader kijkt haar na. Och, wat keek ze verdrietig. Toch lief dat ze niet zeurt. Hij zou haar graag een hondje gunnen, maar 't kan niet, Moeder moet voorlopig zo weinig mogelijk werk hebben en een hond geeft een heleboel last. Nee, 't gaat niet.

Meester Zandstra heeft een fotoestel. Dat wist de hele klas natuurlijk, want meester Zandstra ging er telkens op uit om mooie dingen te kijken. Een bijzonder mooie bloem, of een korenveld, of stapelwolken, altijd wist hij weer iets anders te vinden. En elke goed geslaagde foto mochten de kinderen zien, en de meester vertelde er altijd bij, wat hij op een van z'n tochten gezien of beleefd had. En nu heeft

meester de hondjes van de Beukenhof gekiekt, wel vier keer. Eén keer met de moeder samen in de mand, en één keer heeft Cor in elke arm zo'n klein beestje, en twee keer zijn ze samen buiten aan 't spelen. Ze hebben allemaal de fotootjes mogen bekijken en nu moeten ze een opstel over een hond maken.

Nou, met hondjes spelen dat is wel leuk, maar een opstel er over maken, dat valt niet mee. Cor zit te draaien en met haar penhouder te spelen. Reintje werkt met een kleur van inspanning, Reneetje weet zo veel dat ze aan één stuk doorschrijft. Sommige jongens werken met de punt van hun tong buiten boord.

't Worden prachtige opstellen. De meester hoeft geen enkele keer te waarschuwen, en niemand krijgt een onvoldoende, er worden zelfs achten en negens uitgedeeld, en het grappigste is wel, dat de kinderen, die zelf geen hond hebben, er 't meeste van hebben verteld. Vooral Reintje en Reneetje hebben mooie opstellen gemaakt. Ze zijn ook zo dikwijls naar de Beukenhof geweest en hebben zo vaak met de honden gestoeid, dat de moeder hen nu al kwispelend tegemoet komt. Maar zo uitgelaten als ze tegen Cor opspringt, nee, zo doet ze het tegen hen beiden niet.

Reneetje is wel eens een beetje afgunstig op Cor. Hè, ze wilde dat een van die diertjes ook zo dol op háár was, en Cor kan soms zo spottend naar haar kijken, als alle drie de honden achter háár aanrennen en Reneetje alleen blijft staan.

Maar nu, in de klas, is Reneetje nummer één. Ze krijgt een negen voor haar opstel, en Cor een zes en Reintje een zeven.

Na schooltijd stuurt moeder Reneetje nog even naar de Beukenhof om eieren te halen. Reintje moet moe-

der helpen en mag niet mee. dus moet Renee alleen gaan. Ze besluit deze keer niet te lang met de hondjes te spelen, om nog een half uurtje naar Miesje te kunnen gaan.

Maar jawel, 't is goed bedacht, en toch komt er niets van.

Op de boerderij is juist de allerlaatste vracht hooi binnengekomen, en nu moet iedereen meehelpen, die af te laden.

„Dat hoort,” zegt Cor. „Ieder moet een vork vol in de berg brengen, maar je mag proberen elkaar het hooi af te pikken.”

Dat wordt een dolle pret. Vader en moeder Feenstra, en Johan de knecht, en alle kinderen, doen mee. Reneetje wordt in een ogenblik ook in de hooiberg gehesen en daar lacht en joelt alles door elkaar. Je krijgt gewoon geen kans een handvol hooi van de wagen in de berg te krijgen. Cor is verreweg 't handigst, zij heeft al wel zes keer een vork vol geborgen, Reneetje nog geen enkele.

Eindelijk zegt Reneetje: „Nu moet ik toch gaan, anders kom ik te laat voor het eten.”

Vader Feenstra is ook al weg. Hij moest nog even wat aan de afrastering van de wei gaan doen, zei hij. Moeder Feenstra legt de eieren in Renee's mandje en dan stapt ze. nog warm van 't stoeien, naar huis. Net als ze het beukenwegje af is en de Zandweg opgaat, hoort ze iets achter zich. Och, 't is Ron. Hij springt tegen haar op, snuffelt aan haar benen. Reneetje zet haar mandje neer, streelt het diertje, en dan laat ze zich op de berm van de weg neerploffen.

In een wip is Ron op haar schoot. Hij wil haar in 't gezicht likken.

„Wil je dat laten, vies beest!” pruttelt ze. „Kom nou maar fijn bij me zitten, zó, nou ben je eens even

helemaal van mij alleen, hè? Je kent het vrouwtje wel, je bent vrouwtjes hondje. Zou je wel met het vrouwtje mee willen gaan, ja? Voor altijd? Och, stouterd, blijf nou eens stil zitten, nee, je hoeft niet mee hoor, je mag best bij je moeder blijven.”

Reneetje springt weer op. Ze moet nodig naar huis. Nog even neemt ze Ron in haar armen. Legt haar wang tegen z'n zachte velletje. „Kom nou,“ begint ze weer te praten.

Maar dan staat opeens Cor naast haar, met gloeiende wangen en boze ogen.

„Dat zie ik nou eens net, hè! Jij wou Ron stiekem meelokken, maar dat zit je niet glad. Hier Ron, kom gauw mee.”

Ron wringt om los te komen en springt uit Renee's armen op de grond.

„Hier heb je een strik, die had je bij ons verloren, *wij* stelen niet,” zegt ze kattig en rent hard weg, Ron achter haar aan.

Verbluft kijkt Renee haar na. En dan komen er een paar dikke tranen langs haar wangen rollen. Ze wilde Ron helemaal niet stelen, alleen maar even met hem spelen, en nou denkt Cor. . . .

Reneetje staat met haar arm voor de ogen tegen een boom geleund zacht te huilen.

Maar dan gaan opeens de struiken, aan de overkant van de sloot, uit elkaar. Een grote klomp komt te voorschijn, en als ze verschrikt opkijkt, stapt boer Feenstra over de afrastering, over de sloot, en staat naast haar.

„Ik heb alles gehoord en gezien,” zegt hij. „Ik was juist hier achter de struiken bezig. Niet huilen, deerntje, wees gauw wijzer. Wie huilt er nou om zulke nonsens als Cor vertelde. Je mag zoveel met Ron spelen als je maar wilt, kom jij maar vaak op de boerderij, hoor!”

„U gelooft toch niet. . . .” hakkelt Reneetje.

„Och, welnee, kind. Cor plaagt je alleen maar, daar moet je je niks van aantrekken. Alle kinderen vinden het prettig als je komt, en de vrouw en ik ook.” Reneetje droogt haar tranen af. Ze zucht van opluchting.

Feenstra klopt haar eens vriendelijk op de schouder en dan gaat ze getroost naar huis.

Dicht bij huis komt ze Reintje tegen. Die ziet natuurlijk dadelijk dat ze heeft gehuild.

„Was Cor weer zo mispunterig?” vraagt ze.

Reneetje knikt. „Ja, nou moet je eens horen.” Op eens zwijgt ze. Ze kijkt Reintje aan en zegt: „O nee, ik vertel het maar niet, anders moet ik m'n mond gaan spoelen.”

En dan lachen ze allebei.

Op de Beukenhof wordt niet gelachen. Toen Feenstra thuiskwam, zaten alle kinderen al om de tafel. Vader Feenstra loopt met grote stappen om de tafel heen, pakt Cor bij haar schouders en zet haar de kamer uit. „Zo, jou wil ik vandaag niet meer zien, ga jij maar naar bed, en als Ron groot genoeg is om van z'n moeder af te kunnen, ga je zelf naar de dokter om hem aan Reneetje te brengen, begrepen?” Bom, de deur gaat dicht en Cor is buitengesloten.

In de kamer is het heel stil. Alle kinderen kijken verschrikt naar vader, die er zo boos uitziet.

„Cor heeft Reneetje lelijk geplaagd, dat moet ze afleren,” zegt vader en gaat aan tafel zitten. Als er gebeden en gelezen is, zegt vader tegen Klaas: „Wanneer verkoop je de honden?”

„Nou, over een dag of veertien denk ik.”

„Luister dan eens. Dat meisje van de dokter is een eenzaam kind. Ze zou zo gelukkig zijn met een hondje. Als jij er één verkoopt, koop ik voor 'tzelfde geld de andere van je, en dan geven we die aan Reneetje.”

„Hè, ja, vader, ja, dat is leuk,” wordt er geroepen en Klaas knikt hevig om z'n goedkeuring aan het plan te hechten.

„We moeten er niet met Reneetje over praten,” zegt moeder. „Stel je voor dat de dokter 't niet goed vindt, dan zou het zo'n tegenvaller zijn.”

„Dat is waar. Alle monden dus dicht en op slot.”

„U moet het niet van te voren vragen. Als het hondje er eenmaal is, mag ze 't *vast* wel houden,” zegt Klaas met overtuiging.

„Dat is nog zo dom niet. Cor moet hem dan maar brengen op een middag als Reneetje niet thuis is,” beslist vader.

Intussen is Cor naar haar kamertje gegaan. Ze zit met een wanhopig gezicht op de rand van haar bed. Dat vader nu ook net alles hoorde. En nou moet ze Ron aan Reneetje geven. Die gekke nuf, met haar grote strikken en opschepperige jurken. Maar ze doet het niet, vast niet. Als ze er niet meer over praat, zal vader 't best vergeten. En Klaas wil het ook zeker niet. Klaas heeft altijd gezegd, dat hij ze gaat verkopen. Nee hoor, Reneetje krijgt 'm niet. Hè, wat heeft ze een honger! Zou moeder geen boterham brengen? Zou ze stillletjes weer naar beneden gaan? Vader is nooit lang boos. Nee, dat durft ze toch niet. Langzaam kleedt ze zich uit en kruipt in bed. Eigenlijk moet ze eerst nog bidden, maar nee, dat doet ze toch niet. Onrustig schuift ze heen en weer. Hè, akelig met dit mooie weer naar bed te moeten. Dat nare kind ook, wat deed ze Ron mee te lokken. 't Is allemaal Renee haar schuld, of . . .

Heel erg lang duurt de avond voor Cor. Eindelijk, als het al bijna donker is, komt moeder. En wat moeder en Cor samen bespreken, hoeft niemand anders te weten.

VI

EEN WONDERLIJKE GESCHIEDENIS MET EEN VROLIJK SLOT

„Ga je vanmiddag mee naar Mies?” vraagt Reintje op een Woensdagmorgen, na schooltijd, aan Reneetje.

„Ja, zeg, ik ben toch zo benieuwd om haar te zien. Vader vertelde dat ze al een paar stappen lopen mag.”

„Is 't echt? Hè, verbeeld je dat ze na de vakantie weer op school komt!”

„Fijn. Maar dan mag ik niet meer naast jou zitten.”

„Nee. Misschien kom jij dan wel naast Cor, zal ik het voor je vragen aan meester Zandstra?” plaagt Reintje.

„Cor doet tegenwoordig lang niet zo vervelend meer,” zegt Reneetje.

„Nee, da's waar. Weet je dat de postduiven, die Miesje van haar gekregen heeft, al een beetje de weg naar hun huis terug kunnen vinden? Mies d'r vader heeft ze laatst meegenomen naar de hei en ze daar losgelaten en in drie minuten waren ze weer op 't hok. Mies is zó blij met die duiven.”

's Middags gaan ze samen naar Miesje. Ze ligt weer op haar stoel onder de boom.

„Jullie treffen het,” roept ze. „Vader moest van-

middag een heel eind weg, naar de Olmenhoeve, en nu heeft hij de duiven meegenomen. Om drie uur zal hij ze loslaten. Ik ben toch zo benieuwd hoe laat ze thuishkomen!"

De meisjes praten en spelen met elkaar, maar erg best vlot het niet, voortdurend moeten ze op de duiventil letten, om precies te weten hoe laat de duiven thuishkomen. Maar hoe ze ook wachten en kijken, er komen geen duiven. 't Wordt halfvier, vier uur, halfvijf, geen duiven. Miesje wordt hoe langer hoe onrustiger.

„Wat denken jullie, zouden ze verdwaald zijn?"

„Welnee, ze komen vast nog wel, je zult het zien!"

Maar ze kwamen niet. Om vijf uur zei Reneetje: „Nu moet ik naar huis. Vader is vandaag naar de stad, en dan is 't zo saai voor moeder als ik zo laat thuishkom."

Zo lieten ze een verdrietig meisje achter en gingen Reintje en Reneetje naar huis met 't gevoel, dat 't een vervelende middag was geweest.

Maar toen Reneetje thuiskwam....

Klaas Feenstra was 's morgens al vroeg naar de stad gegaan en had Nesje meegenomen om haar aan een handelaar te verkopen.

Vader heeft Cor opgedragen Ron 's middags naar 't doktershuis te brengen.

Cor durft niet tegen te spreken. Ze had zó gehoopt dat vader die nare geschiedenis vergeten was, en ze Ron niet weg zou moeten geven, maar 't is anders uitgekomen. Nu moet ze, of ze wil of niet, met Ron op weg. Ze zet het diertje in een grote mand, bindt er een zak overheen en gaat op stap.

Als ze er aan denkt dat ze straks bij de dokter op de stoep zal staan en moet bellen, breekt het zweet haar uit. Wat zal de dokter wel zeggen. Ze krijgt vast

een standje, omdat ze Renee zo geplaagd heeft. De dokter is vast boos, o bah, wat naar toch. Al langzamer en langzamer loopt Cor verder. De mand wordt zo zwaar, en Ron piept zo akelig. 't Arme beest. Als ze de zak er eens afdeed. Nou, dan sprong Ron er natuurlijk meteen uit. Misschien liep hij dan wel weg, ja, dan holde hij vast weg en dan kon zij hem niet meer pakken en dan hoefde ze 'm ook niet weg te brengen. Zou ze. . . . Haar hand is al aan 't peuteren aan het touw. Maar nee, dat zou toch gemeen zijn. Waar zou Ron terecht komen als hij weg liep. Misschien ging hij wel van honger dood.

Met een diepe zucht sjouwt Cor weer verder. Hoe ze ook treuzelt, ten slotte komt ze toch bij 't doktershuis. Aarzelend drukt ze op de bel.

Ze treft het. Mevrouw doet zelf open, de dokter is zeker uit, gelukkig.

„Zo Cor,” zegt mevrouw Gravensteyn. „Kom jij Reneetje eens opzoeken? Of heb je een boodschap voor de dokter?”

Cor is vuurrood geworden. Ze schudt haar hoofd en dan komt er in één adem uit:

„Compliment van vader en moeder, en hier is Ron en die is voor Reneetje.”

Ze trekt haastig de zak van de mand en meteen springt Ron de gang in.

„Och, wat een schattig hondje,” zegt mevrouw. „Is dat diertje voor onze Renee? Wat vind ik *dat* alleraardigst van jullie. Kom binnen, kind, en laten we je beestje eens goed bekijken.”

„Nee, nee,” zegt Cor. „Nee, ik. . . . ik moet meteen weer weg.”

„Zul je dan vader en moeder hartelijk bedanken? Ik kom zelf eens heel gauw en Renee zeker ook. Maar luister nog even, Cor, we moeten eerst aan de

dokter vragen of Reneetje hem hebben mag, ik weet niet zeker of hij het goed zal vinden."

„'t Mag vast wel, dag mevrouw," zegt Cor en holt de deur uit.

Mevrouw kijkt haar lachend na. Die Corretje was niet erg op haar gemak, denkt ze. Maar wat moet ze nu met die hond beginnen? Als Reneetje zo thuiskomt, zal ze dol-gelukkig zijn, maar wat te doen als vader geen hond hebben wil? Och kom, hij moet het maar goed vinden, hoor, 't zal zo'n leuk speelmakertje voor Renee zijn.

Een uurtje later komt Reneetje thuis, nog teleurgesteld over de duiven van Miesje die niet terugkwamen. Als ze de kamer binnenkomt om alles aan moeder te vertellen, blijft ze opeens stokstijf staan. Wat ziet ze *daar*? Midden in de kamer zit Ron, en piept klaaglijk over z'n eenzaamheid.

Met een kreet is Reneetje bij hem. „Ron, Ronnetje, lieve beest, hoe kom jij hier!" Ron houdt op met piepen. Hij drukt z'n neus tegen Reneetjes hand en 't volgende ogenblik zit hij op haar schoot.

„O! hij kent me, kijk eens, moes, hij kent me, heus!" Moeder staat lachend te kijken naar Renee's stralend gezicht.

„O, moes, hoe komt hij hier? Heeft vader hem toch gekocht, mag ik hem houden?"

„Wat een vragen tegelijk! Cor is hem komen brengen, je krijgt hem cadeau!"

„Echt waar?" Reneetje krijgt een kleur. Ze vond Cor altijd een akelig kind, en nou brengt ze haar zomaar Ron, om te *houden* nog wel!

„Ja, ik vind het erg aardig van de Feenstra's om jou zo'n plezier te willen doen. Maar luister eens, vrouwtje. Ik weet niet of vader het goed zal vinden dat we hem houden. Je moet er niet al te vast op rekenen, hoor!"

„Hè!” Renee’s gezicht betreft. Tranen springen haar in de ogen. „O, moeder, laat vader het alstublieft, alstublieft goed vinden,” smeekt ze.

„We zullen zien, hoor. Als vader van de vergadering thuiskomt, zullen we het dadelijk vragen.”

Tot bedtijd speelt Reneetje met Ron. Vader is nog steeds niet thuis. In de schuur wordt een mandje met hooi klaargemaakt, dat wordt Ron’s bedje. Een oud wiegedekentje gaat er overheen, en dan wordt Ron eerst naar bed gebracht voor Reneetje gaat slapen.

Dokter Gravensteyn is in de stad naar een vergadering geweest. Heel lang en heel ernstig hebben een heleboel dokters met elkaar over allerlei ziekten zitten praten. Maar nu is de vergadering afgelopen. Nu willen de dokters ook wel eens over wat anders praten dan over zieken. Ze vragen elkaar naar hun vrouwen en kinderen en praten over de plaats waar ze wonen.

Dokter Gravensteyn loopt met twee vrienden door de stad. Hij vertelt over z’n vrouw die zo zwak is en over z’n dochttertje dat zo graag een broertje of zusje zou willen hebben. „Gelukkig heeft ze op ons dorp een paar aardige vriendinnetjes gevonden,” zegt hij. „Ze raakt al helemaal thuis op ’t dorp en ze is lang niet meer zo verlegen.”

„Kijk daar eens,” zegt één van de heren en wijst met z’n wandelstok naar een winkelruit.

Voor het raam, in een hok, zit een klein hondje. ’t Is helemaal in een hoekje gekropen en bibbert van angst. In een hok er naast zitten twee veel grotere honden. Ze blaffen en springen tegen de tralies op en maken zo het kleine hondje nog veel banger.

„’t Is een mooi diertje, dat kleintje,” zegt dokter Gravensteyn.

„Man, koop het voor je dochttertje, dan is ze niet

meer zo alleen. Daar zal ze plezier van hebben."

„Nee, nee, ik denk er niet over. M'n vrouw is er zeker niet op gesteld een hond in huis te hebben."

„Gekheid! Je vrouw gunt dat je kind zeker. Vooruit, koop het maar gauw." Meteen doet hij de winkel-deur open en stapt binnen.

Dokter Gravensteyn achter hem aan.

„Jij houdt van doorzetten," lacht hij. 't Volgende ogenblik is hij aan 't onderhandelen en even later wordt er een mand met een hondje er in naar het station gebracht, waar de dokter ze in ontvangst neemt.

Opgewekt reist dokter Gravensteyn naar huis. Wat zal Renee een ogen opzetten. Als z'n vrouw het nu maar goed vindt. Maar och, als hij wil, zal hij zelf nog wel tijd kunnen vinden om het diertje te verzorgen.

Als hij bij z'n huis komt, besluit hij het hondje met mand en al in de schuur te zetten en eerst eens met z'n vrouw te praten. Hij doet de schuurdeur een eindje open, schuift het mandje naar binnen en sluit de deur weer achter zich.

In de huiskamer zit moeder met de thee te wachten. Als vader alles over de vergadering en de verschillende kennissen heeft verteld, zegt hij: „Ja, nu moet ik je *nog* iets vertellen. Ik heb wat meegebracht voor Reneetje."

„Ja, maar luister eerst eens naar mij, ik heb *ook* iets voor Reneetje, maar ik weet niet of jij 't wel goed vindt dat ze 't krijgt."

„Wel, dat is wonderlijk, ik heb iets waarvan ik niet weet of *jij* 't goed vindt dat ze 't krijgt."

Moeder lacht. „Laat eens gauw zien, waar heb je die wonderlijke verrassing dan?"

„In de schuur."

„In de schuur? Wel, nou nog mooier, daar is *mijn* verrassing ook.”

„Wat zeg je daar, de jouwe ook? *Dat* moet ik zien!”
Meteen springt vader op en loopt naar de schuur.
Moeder hem achterna. En dan....

In de schuur waar 't scheimerdonker is, maar toch nog licht genoeg om de voorwerpen te onderscheiden, staat een mand. Door een kleine opening kun je een hondesnuitje zien, en voor de mand staat een ander hondje en likt en piept en springt tegen de mand op. Vader barst in lachen uit. „Die is goed! Hoe kom jij aan een hond?”

Nu gaan ze aan het vertellen. „Ik dacht dat jij liever geen hond had,” zegt vader. „En ik dacht, dat jij niet van honden hield,” zegt moeder.

Moeder heeft het mandje opengedaan. „'t Zijn bijna eendere hondjes, hoe is 't mogelijk,” zegt ze.

Lachend gaan vader en moeder weer naar binnen.
Wat zal Reneetje morgen opkijken!

De volgende ochtend is Reneetje vroeg wakker. Ze zou wel zo uit bed willen springen en naar de schuur hollen. Maar ze blijft toch rustig liggen. Ze zou niet graag willen dat vader nu boos op haar werd. Maar als de klok halfacht slaat, staat ze meteen naast haar bed. Nu vlug wassen en aankleden en dan naar beneden. Daar komt vader ook juist uit de slaapkamer.

„Vader, mag ik 'm houden, ja?”

„Goeie morgen, dochtertje.”

„Morgen, vader. Hè toe, zegt u nu gauw dat het mag.”

„Ga maar eens mee,” zegt vader en dan gaan ze samen naar de schuur. Vader doet de deur open en dan staat Reneetje sprakeloos. Niet één, maar twee hondjes springen haar tegemoet.

„O, hoe kan dat nou? Vader, hoe komt Nesje nu ook hier? Heeft Cor er nog een gebracht?”

„Nesje? Welnee, kindje, dit is Nesje niet. Ik heb dit hondje gisteren in de stad voor je gekocht.”

„Jawel, vader, heus, kijkt u maar. Ik kan het zien aan dat vlekje op z'n borst, het is Nesje wel!”

„Daar begrijp ik helemaal niets van,” zegt vader.

„Gisteravond verwonderde ik me al, dat de diertjes direct zo vriendschappelijk met elkaar waren.”

„O, vader, mag ik ze nu allebei houden?”

„Allebei? Nee, dat is te veel van het goede. Eén mag je er houden, en wat we met de andere zullen doen, daar moeten we allemaal maar eens over denken.”

Dan slaat Reneetje haar armen om vaders hals.

„Dank u wel, o, ik ben zo verschrikkelijk blij.”

„In het begin zullen we samen voor hem zorgen, hè, en dan kun je het over een poosje alleen. Denk er om, moeder mag geen last van de hond hebben.”

Als Reneetje op school komt, moet ze direct het grote nieuws aan meester Zandstra vertellen.

„Fijn voor je,” zegt de meester. „Ik zou haast jaloers worden. Wat een cadeau, twee zulke prachtige hondjes!”

„O, daar is Cor.” Meteen loopt Reneetje naar haar toe, om haar te bedanken voor Ron. „Ik ben er zo blij mee,” zegt ze. „Hebben jullie Nesje nu nog alleen?” vraagt ze.

„Nee, Klaas heeft haar gistermorgen in de stad verkocht.”

„O, nou snap ik het!” En nu vertelt Reneetje, dat vader gisteren een hondje voor haar heeft gekocht, en dat ze nu Ron en Nesje allebei heeft.

„O wat gek, en wat leuk,” juicht Reintje, die er ook bij is komen staan.

„Mag je ze allebei houden?” vraagt ze.

„Nee, ik mag er één houden. We weten nog niet wat we met het andere zullen doen.”

„Weet je wat,” zegt Cor, „geef de andere aan Mies.”

„Ja, dat is leuk, ik geef Nesje aan Mies, en Ron houd ik zelf, want Ron heb ik 't eerst gekregen.”

„Maar Mies heeft al een hond, die mag hem vast niet hebben,” zegt Reintje.

„O ja, dat is waar ook, wat jammer.”

„Zou ik 'm aan de meester geven?” oppert Reneetje.

„Aan de meester?” Reintje staat even te denken en dan begint ze weer te springen, zoals ze altijd doet als ze wat moois bedenkt.

„Volgende week is de meester jarig. Als we allemaal samen eens een hondemand kochten en we gaven dan de hond met 't mandje, zou dat niet enig zijn?”

„Ja, laten we dat doen. Als de anderen het tenminste ook leuk vinden en als het mag van thuis,” zegt Reneetje.

„Vraag jij het dan vanmiddag en als het mag, praten we er met de anderen over.”

Zo gebeurt het dat 's middags om halfvier in een hoekje van de speelplaats de hele klas om Reneetje, Reintje en Cor heen staat en er druk overlegd wordt.

„Sst,” wordt er opeens geroepen, „de meester.”

„Wat is dat hier voor een vergadering?” vraagt de meester. „Wat voor boze plannen worden hier gesmeed?”

„Helemaal geen boze plannen, maar u mag 't niet weten, 't is een geheim,” roept Reintje.

„Wat? Een geheim? En dat hier op onze *eigen* speelplaats! Vertel maar gauw, wat er aan de hand is!”

„Nee, meester, u komt het toch lekker niet te weten. We zullen u eens gauw buiten het hek zetten,” roept Hein. „Kom, jongens!”

Onder groot gejuich en onder hevig protest van de meester, wordt hij door allemaal naar 't hek geduwd en vlug buiten gesloten.

De meester schudt z'n vuist. „Wacht maar, ik zal jullie wel krijgen, morgen allemaal een *uur* schoolblijven,” roept hij en loopt hard weg.

Nu kan 't plan verder besproken worden. De volgende dag zullen ze allemaal geld meebrengen, en Hein en Wim worden aangewezen om de mand te kopen. De meisjes zullen aan Miesje gaan vragen of zij een kussentje wil maken om er in te leggen, en dan krijgt de meester hond en mand van allemaal samen. Reintje en Reneetje gaan meteen naar Mies. Cor, die toch dezelfde kant uit moet, gaat ook mee.

Als ze bij Miesje komen is 't eerste wat ze roept:

„De duiven zijn er weer. Jullie waren pas weg toen ze terugkwamen.”

„O, wat fijn! Hè, ik vond het toch zó jammer, gisteren,” zegt Reneetje. En nu moeten ze aan 't vertellen. Mies vindt het een prachtig verhaal, en ze wil erg graag ook meedoen aan 't cadeau voor de meester. „Kun je wel een rond kussen maken?” vraagt Reintje.

„Moeder zal me wel helpen, dan wordt het vast goed,” zegt Mies met overtuiging.

„En willen jullie nog wat zien?” vraagt ze.

Meteen zwaait ze haar benen van de stoel en loopt warempel om de boom heen. 't Gaat wel langzaam en wat stijf, maar ze loopt toch.

„O, Mies, nou ben je haast beter!” roept Reintje blij.

„Ja, na de vakantie kom ik vast weer op school.”

„Wat gebeuren er toch een boel fijne dingen,” zucht Reneetje.

„Wat dan voor fijne dingen?” vraagt Cor.

„Nou, de duiven zijn terug, en ik heb een hond, en Mies kan weer lopen, en we hebben zo'n leuk plan voor de meester.”

„Ja, da's waar,” zegt Cor. Ze kijkt eens naar Reneetje. Ze heeft haar nog nooit zo vrolijk en blij gezien. Waarom had ze toch zo'n hekel aan Reneetje? Waarom heeft ze haar eigenlijk zo geplaagd? Ze weet het nu zelf niet meer.

Als Reintje en Reneetje naar huis gaan en ze vlak bij de boekwinkel zijn, komt Jan Boer, een jongen uit hun klas, naar ze toe.

„Zeg, Reintje, hoor eens,” zegt hij een beetje verlegen.

„Ja, wat?”

„Ik, ik wou 't eigenlijk alleen tegen *jou* zeggen.”

„Nou, dan loop ik maar door,” zegt Reneetje en gaat naar huis.

„Wat is er nou?” vraagt Reintje verwonderd.

„Zeg, ik kan niet meedoen, voor de meester bedoel ik. Ik heb geen geld.”

„Ik ook niet, dan vraag je 't toch aan je vader.”

„Ik heb geen vader, en moeder kan geen geld missen.” Reintje schrikt. Daar had ze niet aan gedacht. Ja, hoe moet dat nu, je kunt toch niet tegen de meester

zeggen: Dit is van allemaal samen behalve van Jan Boer. Dat zou ook akelig zijn voor Jan.

Jan kijkt zo ongelukkig. Waarom zegt Reintje nou niks?

„Weet je wat, ga mee naar vader, die weet vast wel wat we doen moeten,” zegt Reintje en stapt meteen de winkel binnen.

Ze treffen het, er is juist niemand. Vader gaat op de toonbank zitten en luistert aandachtig naar 't verhaal dat Reintje hem doet.

„Ja, daar moet iets op gevonden worden,” zegt vader Steenbeek. „Jan moet ook mee doen, dat spreekt vanzelf.”

Jan's gezicht klaart al een beetje op. Zou mijnheer iets weten?

„Ben je knap, Jan?” vraagt hij.

„Gaat nog al.”

„O, nou jok je. Je bent vreselijk knap! Jij bent het beste in taal van allemaal, en je schrijft het allermooiste, en voor rekenen had je vanmiddag een tien.”

Jan lacht maar een beetje.

„Dan weet ik wat goeds,” zegt mijnheer Steenbeek.

„Jan, jij maakt een vers bij het cadeau, en je krijgt van mij een mooi blaadje papier waar je het keurig opschrijft en dat hoort er dan ook bij.”

„Ja, dat is prachtig, dat moet je doen!” roept Reintje.

„Maar dat kan ik vast niet, dat heb ik nog nooit gedaan.”

„Dan doe je 't nu voor 't eerst. Probeer het maar, je zult er best wat van maken.”

„Je mag in mijn hok zitten, daar kun je zo best denken,” zegt Reintje.

„In jouw hok?”

„Ja, hier,” en ze wijst hem het plaatsje onder de

toonbank, waar ze zo vaak met Reneetje zit te lezen.

Jan krijgt een potlood en een stuk papier en dan hoor je niks meer.

De volgende dag op school zegt Reneetje tegen Cor: „Ga je straks even met me mee naar huis, naar de hondjes kijken?”

„Nee,” zegt Cor en denkt terug aan haar angst toen ze Ron wegbrengen moest.

„Hè, waarom niet? Moeder heeft het gevraagd.”

„Ja, nu is het toch wel een beetje raar om *nee* te zeggen,” denkt Cor, maar als de dokter thuis is, gaat ze dadelijk weg, vast.

Gelukkig voor Cor is de dokter niet thuis, en speelt ze een poosje met Reneetje en de hondjes.

„Cor, jullie hebben Reneetje toch zo blij gemaakt met Ron,” zegt mevrouw Gravensteyn. „Nu wil Reneetje jou ook graag een plezier doen. Vertel me eens, wat zou jij nu eens graag hebben?”

Cor schrikt. Wat moet ze zeggen? Ze voelt wel, dat ze helemaal geen bedankje verdiend heeft.

„'t Was eigenlijk Klaas z'n hond,” zegt ze.

„Dat weet ik wel, maar jullie hebt het toch allemaal goed gevonden, dat Renee 'm kreeg en jij hebt dat hele eind er mee gesjouwd.”

„Wil je m'n bal?” vraagt Reneetje, „of m'n kleurkrijtjes?”

„Nee,” schudt Cor.

„Zeg dan zelf maar eens wat,” dringt mevrouw aan. En dan, opeens, komt het er toch uit: „Een haarstrik,” zegt ze.

„Een haarstrik?” Mevrouw lacht. Ze kan 't niet laten Cor even een beetje te plagen. „Wou je een strikkenkind worden?”

Cor wordt vuurrood. „Ik — ik — ik zal 't nooit meer zeggen.”

„Dat is goed, hoor. Jullie moeten voortaan allemaal maar goeie vrienden zijn, dat is gezellig, hè! Renee, loop eens gauw naar boven, in de la van de linnenkast ligt nog een nieuwe strik, ga die eens halen.”

Even later komt Reneetje terug, met een prachtig lint. Mevrouw maakt er een grote strik van. „Kijk,” zegt ze, „er zitten allerlei kleuren in, rood en blauw en groen en geel, dan past het bij elke jurk.”

„Hè, moes, doet u 'm eens in d'r haar, net als bij mij,” vraagt Reneetje.

„Dat kan niet. Cor d'r haar is wel prachtig dik, maar veel korter dan het jouwe. Kom maar eens hier, Cor.”

In een ogenblik heeft mevrouw haar het lint in 't haar gestrikt, en even later stapt Cor blij naar huis. Ze houdt haar muts in de hand om de strik niet te kreukelen. Moeder en Reneetje kijken haar na, en Renee vindt, dat Cor er prachtig uitziet.

Op de boerderij wordt Cor door allemaal bewonderd en moeder belooft, dat Cor de strik in 't haar mag hebben als meester Zandstra jarig is.

De hele week is de klas druk over de verjaardag. Er wordt veel gelachen en gefluisterd en geheimzinnig gedaan. En meester Zandstra zegt, dat hij stapels strafwerk zal uitdelen als ze niet ophouden hem overal buiten te sluiten.

's Middags voor de verjaardag gaat de hele klas mee naar 't doktershuis.

Allemaal mogen ze 't hondje zien en dan wordt er afgesproken, dat Reneetje het hondje mag geven, en Wim de mand en Jan zal het vers voorlezen en Reintje zal het kussen, dat Miesje gemaakt heeft, geven.

Reintje lacht maar eens. Zij alleen weet een extra mooi geheim.

Toen meester Zandstra de volgende morgen 't schoolplein opstapte, stond de hele klas al keurig netjes opgesteld. En wie stond daar in 't midden? Miesje! Vader De Groot heeft haar, voor dit feest, met de wagen gebracht en komt haar straks terughalen. Als de meester vlakbij is, beginnen ze allemaal te zingen: „Lang zal hij leven”, en springen vrolijk om hem heen, behalve Mies, die natuurlijk moet blijven staan.

„Wacht even, meester,” roept Jan. Vlug rennen Renee en Wim naar de gang, komen met Nesje en de mand terug en dan zegt Jan:

Ik ga u wat vertellen van ons mooie plan
Om u wat te geven
Op deze dag in uw leven.
Wij dachten wat moet 't zijn?
't Is geen kip en geen konijn.
Als z'n neus nat is is ie gezond,
't Is een hond!
Daarbij nog een kussen en een mand,
Houd die steeds bij de hand.
Daar kan ie 's nachts ingelegd.
Ik heb gezegd.

Als Jan klaar is, breekt er een groot gejubel los. Reneetje kan Nesje bijna niet meer houden. Eerst geeft Wim de mand en dan geeft Miesje het kussen en dan komt Renee met de hond.

Meester Zandstra zit er meteen op z'n hurken bij. Hij lacht en drukt alle handen, en kan maar niet ophouden met vertellen hoe blij hij wel is. De kinderen en de meesters van de andere klassen komen ook kijken. Ze verdringen elkaar bijna om het hondje goed te kunnen zien. Maar dan is het negen uur en gaat ieder naar z'n eigen klas.

„Mies, meisje, dat jij er nu ook bent, dat is wel m'n mooiste cadeau,” zegt de meester.

Miesje mag natuurlijk op haar eigen plaatsje, naast Reintje, zitten, en Reneetje zit voor deze keer op een stoel aan 't tafeltje van de meester, voor de klas. Cor zit met haar hoofd stijf rechtop om de strik maar goed te laten zien. Meester Zandstra moet eens even langs haar heen lopen en strijkt er voorzichtig met z'n hand overheen.

„Prachtig,” zegt hij.

Voor de les begint, dankt de meester voor 't fijne feest dat ze nu beleven, maar 't meest voor de beterschap van Miesje en ook voor de vriendschap, die er bestaat tussen alle kinderen van de klas.

Om twaalf uur gaan ze allemaal samen de meester naar huis brengen. De jongens mogen de cadeau's dragen. Het hoofd van de school, die voor 't raam staat en de hele stoet voorbij ziet komen, kijkt hen lachend na en denkt: „'t Is toch een vrolijke klas, die klas van meester Zandstra.”

INHOUD

	Blz.
I. Een nieuw kind in de klas	7
II. Reneetje krijgt vriendinnen	15
III. Een prachtig plan	28
IV. Miesjes verjaardag	38
V. De hondjes van de Beukenhof	46
VI. Een wonderlijke geschiedenis met een vrolijk slot	59